



# REVISTA VÂNĂTORILOR

---



**ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA**  
**RECUNOSCUTA PERSOANA MORALA PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923**  
**SEDIUL „UNIUNEI”: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI**

# Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — București

■ ■ ■

## CONSILUL DE ADMINISTRAȚIE:

### Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU, și DINU R. GOLESCU

### Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

### Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și Dr. GH. NEDICI

### Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

### Membrii-Consilieri:

Dr. I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, Dr. I. E. COSTINESCU, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GENERAL I. GĂRLEȘTEANU, Prof. Dr. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. Dr. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), H. CAV. DE MIKÜLI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, MIHAIL OROMOLU, GEORGE A. PLAGINO, ROMUL POPESCU (pentru Transilvania), C. ST. RASIDESCU, NICOLAE SAULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SKUPIEWSKI, VASILE ȘTEFAN, Prof. Dr. G. SLAVU, Col. C. V. STEREA SEVER TIPEIU, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

### Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

## CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300.— în care este cuprins și abonamentul obligator la „Revista Vânătorilor“.

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar de la 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „Revista Vânătorilor“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obligatoriu pentru toți membrii „Uniunii“

■ ■ ■

Statutele U. G. V. R. se trimet la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

■ ■ ■

Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

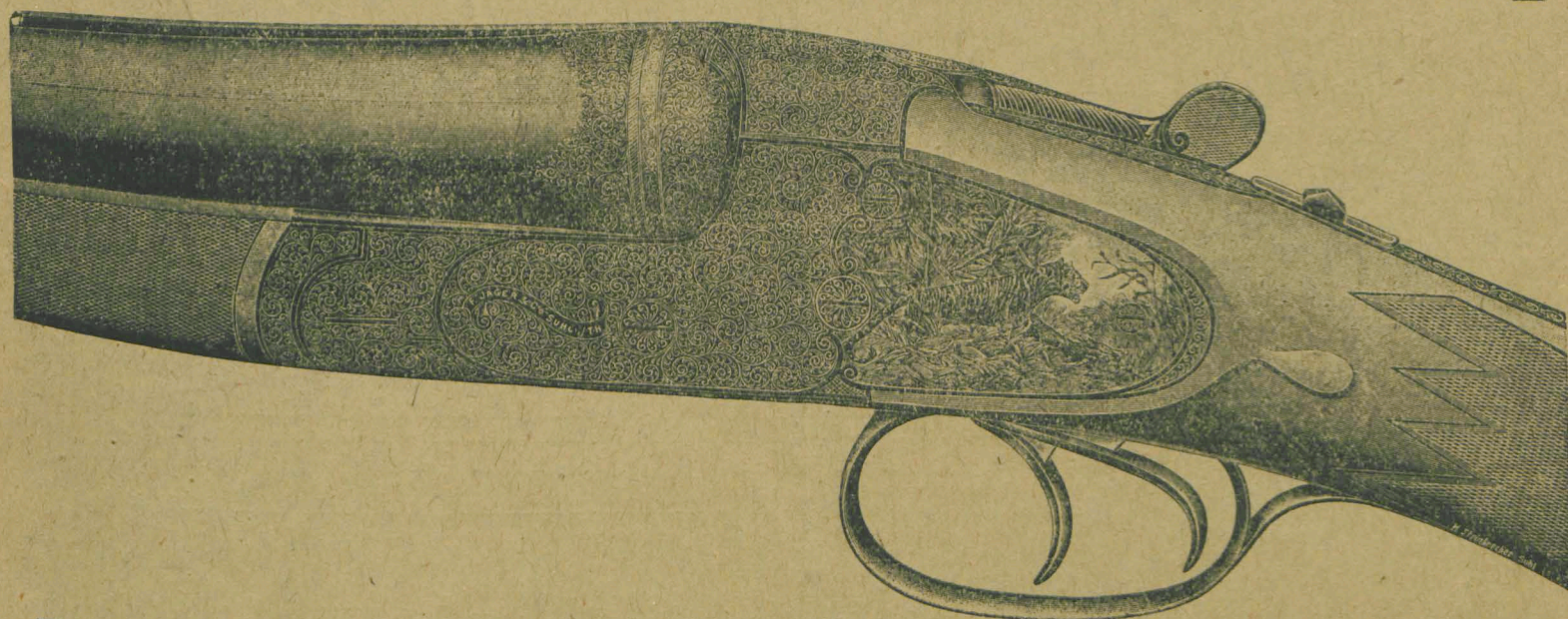
■ ■ ■

Orele de birou la Uniune: În toate zilele de lucru dela 9—1 și 3—7.

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

# ARMELE F. JAEGER & Co.

sunt neîntrecute ca tir și soliditate,  
putând rivaliza în privința aceasta  
cu cele mai scumpe arme engleze.



Toate armele fabricate de această casă pentru membrii „UNIUNEI” sunt cea mai elocventă reclamă, obținând fără excepție predicătele „exceptional” și „superior” la standurile oficiale de încercare din streinătate.

## SPECIALITĂȚI:

Zăvoarele „Simson-Jaeger” și „Vertical-Block” care rezistă celor mai formidabile presiuni.\* Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru drillinguri.\* Ejectorul infailibil sistem Jaeger.\* Viza patent Jaeger. etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se trimete membrilor „UNIUNEI” franco la cerere, adresată la sediul nostru.

# Wilhelm Scherg & C-ie Braşov

Fabricile de postav, ţesături de mode şi tricotage  
din Braşov

FONDAT IN 1823 ——— TELEFON No. 14, 706

Produse de prima calitate în:

Stofe de mode  
pentru bărbaţi şi dame

Postavuri fine şi de comerţ

Postavuri de uniforme  
:: Ofiţeri şi sporturi ::

:: Cuverturi şi pături ::

Fabrica:

STRADA FABRICEI No. 2

Magazia:

PIAŢA LIBERTĂŢEI

## Anunţ,

Prenotări pentru căţei prepelicari germani cu părul scurt, din familia „champion Tell Schellenturm“ ex. „champion Bessie Hubertus“ primeşte Dr. Victor Graur, medic, Arad, Str. Eminescu 6. Preţul unui căţel în etate de 2 luni Lei 3000., loco Arad. Tot acolo se mai găsesc căţei Fox-terieri pur sânge, cu Lei 2000.

LOC REZERVAT

PENTRU

R E C L A M E

## DE VÂNZARE

1) ARMĂ FRANÇOTTE,  
hammerless, cal. 12, ejector  
automat, platine, tir lung,  
ţevi din damasc de roze.

Preţul Lei 6.000.

2) ARMĂ PIEPER-BAYARD  
hammerless, cal. 12, puţin  
uzată.

Preţul Lei 5.000.

A se adresa la „UNIUNE”

# :: Banca Franco-Română ::

București, Strada Bursei No 5

TELEFON: 10/17, 46/8. — TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICA: FRANCOBANK

Capital social 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VARSAT  
FOND DE REZERVA

50.000.000  
12.200.000

## SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți, Constanța,  
Găești, Giurgiu, Roșiorii de Vede, Slobozia, Slatina,  
Timișoara, T.-Măgurele.

## AGENȚII:

Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vida, Zimnicea

*Tot felul de operațiuni de bancă și autorizată să facă*  
**OPERAȚIUNI DE DEVIZE**



Furnisorul  
Curtei Regale

## SIGMUND PRAGER

Casa fondată în 1854

București, Calea Victoriei No. 11



Marca Depusă

Cel mai vechiu magazin din țară cu

## Articole de vânatoare și sport

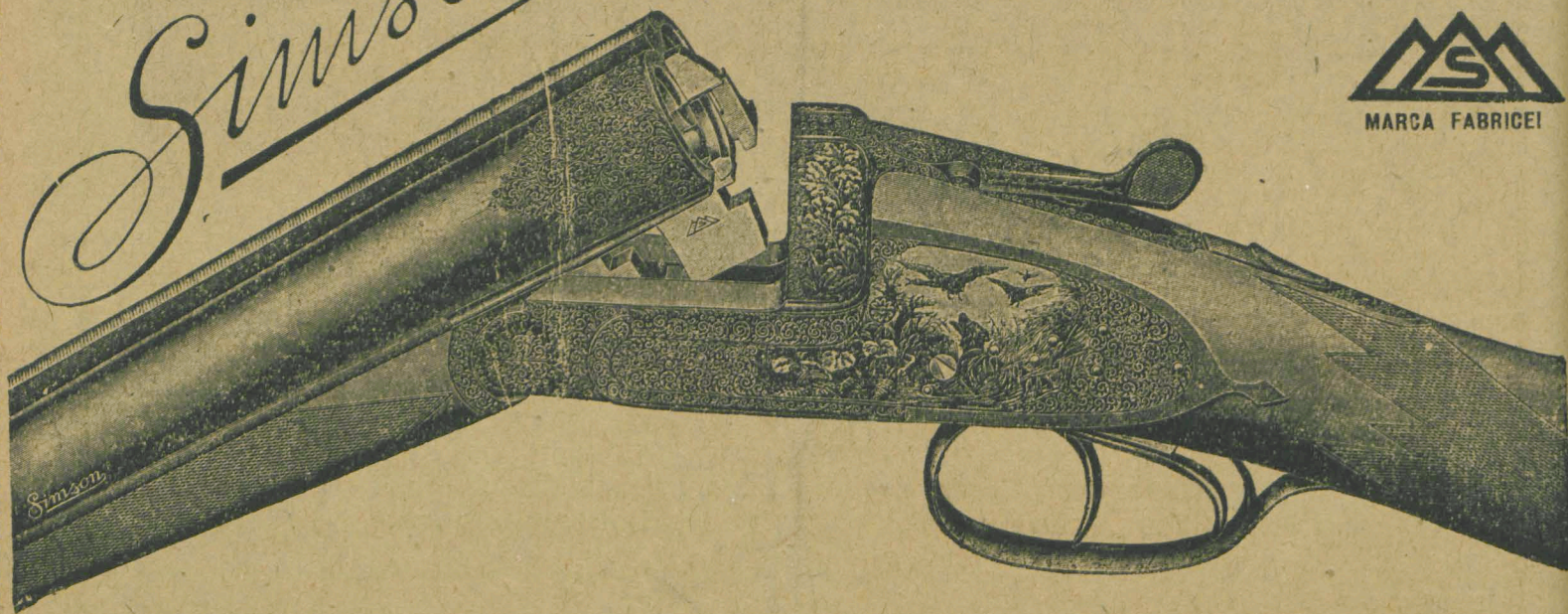
CATALOG SPECIAL GRATUIT LA CERERE

### Specialități:

Confecțiuni de sport, Impermeabile Burberrys, Haine de Piele  
Încălțăminte pentru toate sporturile

Blănării, Stofe englezești, Pălării

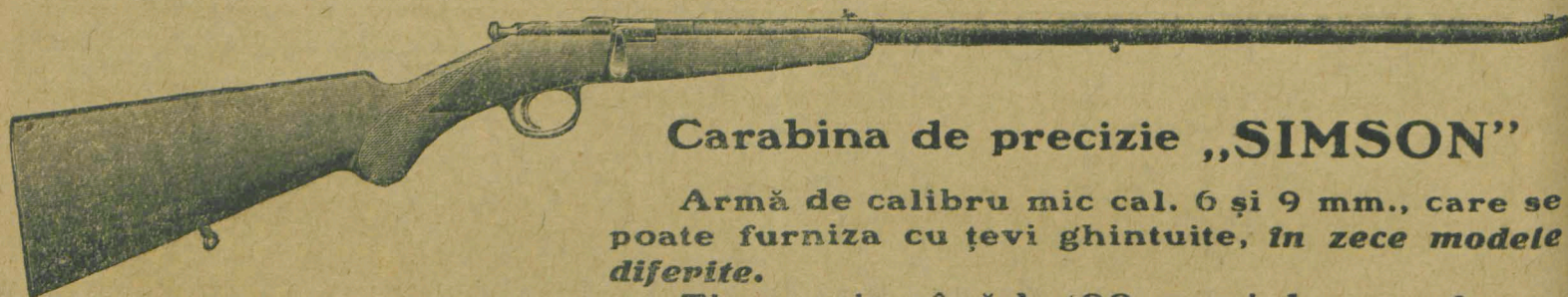
*Simson*



ARMELE SALE CU ALICE, DRILLINGURI,  
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,  
ARME CU DOUĂ ȚEVI, SISTEM BOCK,

sunt fabricate renumite,  
de cea mai mare precizie  
și cu un tir neîntrecut.

Armele pentru tir de porumbei „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.



### Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibru mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, *in zece modele diferite.*

Tir precis până la 100 m., și deaceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de ciori, de păsări aquatice etc.



### Revolverul automat „SIMSON”

CALIBRU 6.35

Formă plată, având *cel mai mic număr imaginabil de piese componente*, cari se pot demonta ușor, fără instrumente speciale. Precizie balistică mare, funcționare absolut sigură.

Fabricile de arme **SIMSON & Co. Suhl** (Germania)  
Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA”.



N. Mantu

## Adunarea Generală

Adunarea Generală ordinară anuală a „Uniunei“, care conform noii modificări a statutelor a fost fixată pentru ziua de 28 Februarie crt., n'a putut avea loc în acea zi din cauza neîntrunirii numărului statutar de membri și a fost amânată pentru ziua de 7 Martie crt.

Biroul se formează cu d-nii: Dinu R. Goleșcu, Președinte de onoare, Nicolae Racottă și Dr. Gh. Nedici. Vice-Președinți și C. G. Alexianu, Secretar-General. Notăm dintre membrii prezenți pe d-nii Dinu I. C. Brătianu, N. Săulescu, Directorul Vânătoarei, Prof. Dr. Juvara, Prof. Dr. Udriski, General Manu, George A. Plagino, D. Niculescu, Prof. Dr. Zaharescu-Karman, Prof. Dr. Slavu, Dr. Bejan, T. T. Djuvara, Șt. Șendrea, Ing. V. Racottă, Dr. C. Leonte, Dr. L. Oanea, A. Stănescu, N. Mantu, C. Riske, R. Medianu, C. Basiliade, Al. Ivașcu, P. Georgescu etc., etc.

Domnul Antoniu Mocsonyi, Președinte de Onoare al „Uniunei“, care n'a putut lua parte la Adunarea Generală, aflându-se în străinătate, a trimis adunării salutările sale.

Domnul Președinte de Onoare roagă pe D-l N. Racottă să prezideze, care declarând ședința deschisă la ora 5 p. m., salută asistența și roagă pe d-l Secretar-General C. G. Alexianu să prezinte Adunării darea de seamă pe anul încheiat.

### DARE DE SEAMA

a Consiliului de Administrație asupra exercițiului anului 1925, prezentată Adunării Generale din 7 Martie 1926, de D-l C. G. Alexianu, Secretar General al U. G. V. R.

#### Onorată Adunare,

Suntem întristați că nu ne este îngăduit să prezentăm această dare de seamă, fără a pomeni mai întâi de durerea ce am suferit prin pierderea unui om de seamă și mare vânător. În pragul anului care se anunță atât de promițător, „Uniunea“ a fost lovită de pierderea președintelui ei de onoare, venerabilul și iubitul Mihail Pherekyde. Consiliul de Administrație al „Uniunei“ vă roagă să vă asociați la regretele unanime ce le transmite familiei defunctului cu ocazia acestei Adunări Generale anuale.

#### Domnilor,

„Uniunea“ a intrat în al VII-lea an al existenței sale. Ce a fost, nu o știu mulți, pentru că puțini au fost aceia care i-au urmărit pas cu pas evoluția; ce este însă astăzi, o vedem cu toții. În țara noastră, unde lucrurile merg încă destul de greu, „Uniunea“ a fost firește și ea influențată de mersul lent al trebilor, și a propășit în acelaș sens, încet, *dar sigur*.

În primul rând, trebuie să înregistrăm cu satisfacție evenimentul important și atât de mult dorit de noi toți, al dobândirii unui local propriu pentru sediul „Uniunei“. Acest fapt, banal în alte timpuri merită să fie relevat, date fiind nenumăratele greutăți de tot felul, dar mai ales de ordin pecuniar, care au stat până astăzi în calea realizării lui. Deaceia nu putem fi îndeajuns recunoscători vice-președintelui nostru Nicolae Racottă, pentru devotamentul și dragostea cu care a ajutat întotdeauna „Uniunea“, ca să-i dea posibilitatea de a se ridica și deveni de sine stătătoare, punându-i ani de-a rândul la dispoziție în mod gratuit localul în care a stat, plus lumină, încălzit etc., fără a vorbi de celelalte ajutoare, materiale și morale, pe care noi toți le cunoaștem și se cade să le cunoască toată vânătorimea din țară.

A trebuit o efort mare, pentru a găsi mijloacele necesare de a instala „Uniunea“, așa cum am instalat-o, într'un local demn de importanța ei, și amenajat cum trebuie. Căci nu trebuie să pierdem din vedere, că ori-ce îmbunătățire, ori-ce inovație, ori-ce dezvoltare a activității „Uniunei“ este eminentă în funcție de bani, fără de care toate planurile și toate bunăvoințele rămân în stare de simplu proiect. Fie-care ramură nouă de activitate ce am dorit să deschidem pentru societatea noastră, implică noi cheltueli. Chiar așa cum funcționează astăzi „Uniunea“ și serviciile ce ea execută, reprezintă o muncă însemnată și continuă, de care numai cei inițiați — și nici din aceia toți — își dau cu adevărat seamă. Căci trebuie să o spun răspicat, Domnilor, ca să se știe bine: *se muncește mult, foarte mult, la „Uniune“*. O corespondență zilnică și voluminoasă, cu societățile afiliate, cu membrii, cau autoritățile, cu stăinătatea, cu colaboratorii revistei, etc., întrebări, răspunsuri, intervenții, comenzi, întreținerea relațiilor cordiale și stimulente cu colaboratorii noștri la „Revista Vânătorilor“, fie din țară, fie din străinătate, absorb complet activitatea celor câțiva oameni, cari muncesc zi de zi, pentru a menține organizația „Uniunei“ la nivelul la care am ajuns. În acest scop, „Uniunea“ plătește astăzi trei funcționari, și o face cu mari sacrificii, dar o face, pentru că trebuie și știe că încă nu sunt suficienți.

Desigur că programul statutar al „Uniunei“ este vast. Multe ar fi ramurile activității sale de îndeplinit. Însă cu lipsa de elemente și de bani, care caracterizează epoca noastră, ne-am mulțumit deocamdată cu mai puțin. Am căutat — și am reușit — să înjghebăm anul acesta un serviciu de aprovizionare cu arme și munițiuni pentru membrii noștri, fiind acest capitol cel mai urgent în penuria rezultată de pe urma războiului. Am fost călăuziți de dorința de a lua această funcțiune din mâna incompetenților și speculanților, procurând vânătorilor conștienți arme garantate de noi și corespunzătoare prețului, și o muniție de maximum de calitate pentru minimum de preț, și anume prețul de cost cu o acoperire a propriilor noastre cheltueli. Câtă muncă și câtă alergătură ne cauzează acest serviciu atât de important pentru

membrii noștri, o știu numai aceia, cari au și răspunderea acestei organizații.

*Domnilor,*

Tot în decursul anului încheiat a început să funcționeze și serviciul de plasare al paznicilor de vânătoare, absolvenți ai Școlii Dr. Nedici din Sighetul Marmației. Cu toate că „Uniunea“, precum am avut onoarea să vă arătăm, este deosebit de împovărată, față de mijloacele și personalul ei, totuși — urmând exemplul organizațiilor similare din alte țări și pentru a servi interesele societăților afiliate și a domnilor membrii deținători de terenuri de vânătoare — ea și-a luat totuși și această sarcină asupra ei, de a repartiza, la cerere, noii brigadieri de vânătoare, cari absolvă această școală. Firește că elevii cari absolvă anual școala „Dr. Nedici“ sunt deocamdată încă puțini la număr. Ea funcționează de altfel de abia 2 ani, deci nu avem până acum decât 2 promoții. Pe de altă parte nici elevii care urmează cursurile, nu sunt numeroși, ceea-ce se explică prin două cauze: mai întâi este firesc ca acești elevi să nu poată fi recrutați decât printre elementele cari posedă adevărate aptitudini pentru această meserie grea și de specialitate, așa dar ca școala să facă o anumită selecție printre aspiranți; în al doilea rând trebuie atribuit numărul mic de absolvenți și faptului că posesorii terenurilor de vânătoare nu se ocupă ei însăși de a trimite la școală elemente localnice descoperite de dânșii, cari mai târziu ar intra în serviciul D-lor. Ast-fel a trebuit să constatăm cu părere de rău, că nici chiar puținii absolvenți ai școlii de brigadieri de vânătoare din Sighet, nu-și găsesc posturi. Această stare de lucruri se va remedia în ziua în care Direcția Vânătoarei, pretinzând o îndeplinire mai severă a clauzelor contractelor de arendare, va constrânge pe arendași la o amenajare și supraveghere mai serioasă a teritoriilor luate în arendă.

*Domnilor,*

Nu putem încheia darea de seamă a acestui an, fără a enunța și o problemă care a făcut în ultimul timp obiectul diferitelor desbateri a Consiliului de Administrație a „Uniunei“, și anume problema creării unui centru de adunare a vânătorilor în Capitala Țării, un local pe care ne ferim a-l numi club — fiind-că nu poate și nu va fi un club — ci mai nimerit și mai exact o „Casă a Vânătorului“. În această casă își vor da întâlnire vânătorii, fie Bucureșteni, fie în trecere prin București, vor putea schimba o vorbă camaraderească, vor găsi reviste și jurnale românești și străine, vor putea într'un cuvânt petrece o oră sau două agreabile, în mediul care le este familiar, într'un mediu vânătoresc. Nu vom desvolta aci toate detaliurile organizației acestui local, care nu va diferi de alt-fel de cluburile obișnuite, decât prin lipsa jocului de cărți, organizație ușoară de conceput, dar mai grea de împlinit. Vă rugăm să cum-



păniți și Dv. această problemă atât de interesantă pentru solidaritatea noastră vânătorească, ca în decursul anului acesta să devie o realitate.

D-1 Secretar General dă apoi citire raportului Comisiunii Cenzorilor și bilanțului, din care rezultă următoarea situație încheiată pe ziua de 31 Dec. 1925.

## SITUAȚIA DE VENITURI ȘI CHELTUELI

pe ziua de 31 Decembrie 1925

VENITURI		CHELTUELI	
NATURA VENITURILOR	SUMELE	NATURA CHELTUELIILOR	SUMELE
1. Soldul anului 1924 la 31 Martie 1925 . . . . .	88.656 15	1. Imprimatul Revistei . . . . .	115.470 35
2. Taxe de înscriere . . . . .	28.130 —	2. Cheltueli cu expediția Revistei și de Administrație . . . . .	27.214 —
3. Cotizații . . . . .	6.850 —	3. Salarii . . . . .	71.500 —
4. Comision, operațiuni vamale . . . . .	27.009 —	4. Mărci și timbre . . . . .	12.790 20
5. Abonamente la Revistă . . . . .	82.124 50	5. Mobilier și instalații . . . . .	16.863 10
6. Subvenția Ministerului pe ultimele 6 luni . . . . .	7.500 —	6. Furnituri de cancelarie și imprimate . . . . .	13.216 50
7. Publicațiuni . . . . .	3.420 —	7. Cheltueli avansate, compt arme (ram- bursabile) . . . . .	51.016 50
8. Vânzarea Revistei la chioșcari . . . . .	3.361 —		
9. Donațiuni . . . . .	1.020 —		
10. Imprumutați pentru chiria localului	50.000 —		
11. » » instalație . . . . .	10.000 —		
	<hr/> 308.070 65 <hr/>		<hr/> 308.070 65 <hr/>

p. Președinte, (ss) **N. Racottă.**

Secretar-General, (ss) **C. G. Alexianu.**

Contabil, (ss) **Ilie Stănescu.**

Verificat și găsit exact:

Cenzori: { (ss) *M. Flechtenmacher.*  
(ss) *A. Bodnărescu.*  
(ss) *A. Stănescu.*  
(ss) *N. Kalergi.*

Biroul supune apoi votului Adunării Generale propunerea d-lui Dr. Laurențiu Oanea, vice-președintele *Cooperativei Vânătorilor* din București, pentru o cooperare a acesteia cu „Uniunea“. Adunarea Generală se exprimă în sensul că, deoarece această chestiune nu intră în competența ei, va fi luată în discuție de Consiliul de Administrație al „Uniunii“.

## PROCES-VERBAL

al Adunării Generale ordinare anuale din 7 Martie 1926

Astăzi 7 Martie, subsemnații întruniți în Adunare Generală ordinară anuală, urmând ordinea de zi și deliberând asupra chestiunilor ce ne-au fost supuse de Onor. Consiliu de Administrație.

Decidem:

I. Ne unim la regretele Consiliului de Administrație pentru pierderea marelui vânător și om de Stat Mihail Pherekyde și transmitem familiei îndurerate condoleanțele Adunării Generale.

II. Luând cunoștință de darea de seamă asupra exercițiului ultimelor trei trimestre din anul trecut —, aprobăm bilanțul anual încheiat la 31 Decembrie 1925 și dăm descărcare D-lui Secretar-General, Comitetului de Direcție, Comisiei Cenzorilor precum și întregului Consiliu de Administrație pentru gestiunea lor în cursul anului încheiat.

III. Procedând la înlocuirea sau realegerea celor

8 ultimi membri ai Consiliului de Administrație, cari n'au eșit până acuma la sorți, și anume:

D-nii:

Dr. C. Adronescu  
Prof. Dr. G. Udriski  
Dr. I. Bejan  
Mihail Sc. Pherekyde  
General I. Gârleșteanu  
G. Lakeman-Economu  
General G. G. Manu  
Dr. L. Scupiewsky

au fost aleși D-nii:

Prof. Dr. G. Udriski  
Dr. I. Bejan  
Mihail Sc. Pherekyde  
General I. Gârleșteanu  
General G. G. Manu  
Dr. L. Scupiewsky  
Șt. Șendrea  
Dr. C. Leonte

IV. Realegem pentru exercițiul anului în curs, a ceeași comisie de cenzori.

V. Ne însușim proiectul Consiliului de Administrație de a crea o „Casă a Vânătorului“ și rugăm a realiza acest deziderat cât mai curând.

Drept care am dresat prezentul proces-verbal și l'am semnat conform statutelor.

(Urmează semnăturile celor prezenți)

# Care sunt cauzele pieirei vânatului mic și cum le putem elimina ?

de Ótvös Balázs, Szödrákos, Ungaria



uzim și citim pretutindeni, că vânatul mic diminuează din an în an. Cunoaștem terenuri de vânătoare care odinioară erau bogate în vânat mic, iar acum de abia găsim ceva pe ele.

Foarte multe circumstanțe contribuiesc la diminuarea vânatului mic și dacă nu luptăm contra lor, se prăpădește efectivul întreg.

Aceste circumstanțe, aceste cauze dăunătoare se pot divide în două grupuri:

- I. Contra cărora o intervenție umană e fără succes.
- II. Cări se pot elimina foarte ușor, dacă intervenim la timp.

## I

În prima grupă putem număra: 1) boalele contagioase și 2) vremea nefavorabilă.

Contra boalelor contagioase nu putem lupta, de oarece atunci când observăm boala, efectivul e deja infectat și nu mai putem ajuta vânatul bolnav.

Numai în mod preventiv putem lupta contra boalelor pestilențiale. Dacă pe timpul iernei hrănim vânatul nostru (zic în mod natural, sau artificial) și dacă îi procurăm adăposturi contra frigului și vântului, atunci vânatul nostru dobândește un organism sănătos, e sdravăn, bine dezvoltat și rezistă boalelor, iar cel care e atins de boală, o suportă fără a deveni victima ei.

În cadrul acestui articol nu pot descrie hrănirea și crearea remizelor, căci aceasta ar fi poate prea plictisitor pentru mulți cititori. Dar ar fi și de prisos, căci toate acestea le găsește ori și cine expuse în excelenta lucrare a D-lui Dr. Gh. Nedici: „Hrănirea vânatului util“.

Ascunzișurile oferă vânatului un bun adăpost contra frigului și vântului; dar dacă primăvara avem geruri târzii și dacă pe la începutul verei — în timpul clocitului — cad ploii torențiale și grindină, atunci sporirea vânatului e neîndestulătoare, căci gerurile întârziate — d. ex. dacă în luna Martie avem zăpadă multă și geruri mari — prăpădesc puișorii de iepuri, iar ploile continue și grindina strică cuiburile prepelițelor, ale potârnicilor și fazanilor. Dacă sfârșitul primăverii e ploios, atunci în anul acela nu putem conta pe o sporire îndestulătoare de vânat sburător.

Potârnichea și fazanul își fac și un al doilea și chiar un al treilea cuib, dacă primul cuib, respectiv al doilea a fost prăpădit; dar în fiecare cuib posterior pune mai puține ouă. Prepelița nu își

face un al treilea cuib, căci până la emigrare puișorii ei n'ar avea timpul ca să se desvolte.

Potârnichea tânără depune în primul cuib 10—12 ouă; în al doilea 4—6 ouă. Cea bătrână (2—4 ani) pune în primul cuib 18—21 de ouă, în al doilea 8—10, iar în al treilea cuib maximum 6 ouă.

Fazanul, are obiceiul ca să și pună ouăle și prin cuiburi străine, așa că nu putem spune exact, câte ouă depune el în primul, sau în al doilea cuib. Am observat cuiburi de fazan cu 14—19 ouă. Am observat chiar faptul că într'un cuib se aflau împreună ouă de fazani și de potârniche. De câte ori treceam pe lângă astfel de cuiburi, le țineam minte, și pe același cuib am văzut odată un fazan și altădată o potârniche. De mai multe ori am găsit cuiburi, în cari se aflau ouă de fazan și de potârniche clocite, însă n'am putut observa mai târziu dacă conducea fazanul, sau potârnichea puișorii. Probabil, că fiecare își conducea puișorii în mod separat, căci în aceleași locuri am văzut potârniche și fazani, — însă cu puișori prea puțini fiecare.

Boale contagioase, geruri întârziate, potopuri și grindine dese —, slavă Domnului că n'avem în fiecare an, astfel că putem spune că aceste primejdii nu sunt cele mai periculoase.

Mai multă pagubă aduc efectivului de vânat primejdiile înșirate în grupa II-a, contra cărora avem însă mijloace de combatere.

## II

În grupa a doua putem înșira următoarele cauze:

1. Răpitoarele.
2. Degenerarea.
3. Proportia sexuală necorespunzătoare.
4. Cosirea prea de timpuriu a fânețelor.
5. Braconierii, precum și câinii și pisicile vagabonde
6. Lăcomia vânătorului.
7. Agricultură modernă.

Iată, cum putem elimina aceste cauze dăunătoare:

### 1. Răpitoarele.

Despre distrugerea, precum și despre rolul pe care-l au răpitoarele în gospodăria naturii, am scris deja un articol în „Revista Vânătorilor“. Acolo am arătat că în cartea D-lui Dr. Gh. Nedici, „Ocrotirea vânatului util prin distrugerea dușmanilor lui“ se tratează foarte amănunțit modul cum putem stărpi răpitoarele prin otravă și capcane. Am mai spus și câteva metode pentru distrugerea lor cu ajutorul armei și cu chematul.

Nu pot trece de acest capitol, fără a menționa următoarele:

În Europa occidentală și mai cu seamă în Germania, unde prăsirea vânatului e considerată ca o economie națională și unde de abia găsim răpitoare, e lucru firesc că vânătorii au o altă opinie în ceea ce privește răpitoarele. Iată un exemplu: Eu sunt colaboratorul unei gazete germane de vânătoare. Acestei reviste i-am scris odată un articol despre ocrotirea vânatului mic și despre distrugerea răpitoarelor, în folosul vânatului util. Dar am rămas tablou, când am citit acest articol, apărut în revista aceea. Parcă nu l'ași fi scris „eu, ci l'ar fi scris un „neamț“. În acest articol fu recomandat cititorilor — sub numele meu —, ca să nu distrugă răpitoarele în întregime, mai ales pentru motivul de a nu sustrage naturii o astfel de podoabă cum este vulpea și nevăstuica, care au devenit deja destul de rare; și aceasta cu atât mai mult cu cât vulpea mai ales e un „soldat sanitar“ al vânatului mic, care prin consumarea vânatului atins de o boală infecțioasă împiedică răspândirea boalelor contagioase.

În „Revista Vânătorilor“ am arătat lămurit, că vulpea nu e agentul sanitar pe un teren unde voim să cruțăm, să prăsim vânatul util, ci o răpitoare dăunătoare care trebuie distrusă cu atât mai mult, că tot n'o putem stârpi de tot.

*Să stârpim deci răpitoarele prin toate metodele posibile!*

## 2. Degenerarea.

Fiecare animal, oricare ar fi el, domestic sau sălbatic, are înclinația spre degenerare, dacă îl prăsim fără a regenera sângele lui. Această degenerare are loc atunci când împerechem animale înrudite de aproape. Consecința incesturilor e în primul rând albinismul, lipsa pigmentului. De ex. câinii prășiți prin incest, chiar dacă îi hrănim în mod rațional, totuși au ochii de culoare deschisă. Faza următoare este, că din generație în generație ei au oasele tot mai subțiri, organismul slab și înclină spre boală, iar în cele din urmă încetează perpetuarea rasei. Albinismul se ivește cel mai curând la fazani. La iepuri, degenerarea apare mai ales prin terenurile îngrădite unde nu intră alți iepuri ca să le îmbogățească sângele și să regenereze contingentul de prăsilă. Dar degenerarea se ivește chiar și pe terenuri neîngrădite — unde avem iepuri puțini, și o regenerare a sângelui acolo e exclusă. Pe astfel de terenuri putem observa că iepurii devin din generație în generație mai mici, cu organismul mai slab; frigul, foamea, boalele nu le pot suporta și în fine înmulțirea este minimală.

Degenerarea poate fi foarte ușor împiedecată și este numai o chestiune de bani. Cumpărăm vânat viu — dar nu de la vecin, ci din terenuri cât mai îndepărtate — și îi dăm drumul pe terenul nostru.

Dar cât vânat să cumpărăm; cât ne este necesar pentru regenerarea sângelui contingentului nostru? Idealul ar fi ca să împușcăm toți iepurii de gen masculin, sau feminin, resp. potârnică și fazani, iar în locul lora să dăm drumul unui număr tot atât

de mare de vânat de sex opus, cât pretinde proporția sexuală.

Dar asta se poate face și mai ieftin. Iată două exemple:

Un moșier m'a rugat odată ca să-i aranjez fazaneria și să-i dau un sfat. Era vorba numai de fazani. Într'un parc de c.ca. 70 jugăre cad. se găseau în acel timp vre-o 60 de fazani, cu o proporție sexuală destul de bună. Pe acel teritoriu se aflau fazani bătrâni de vre-o 25 ani, și cu toate că domnul acela cruța fazanii, aceștia nu se înmulțeau, ci din an în an apăreau tot mai mulți fazani pestriți (albinism). În primul an moșierul cumpără 5 cocoși, și iarna el hrăni vânatul bine. Consecința regenerării sângelui — dar și a hrănirii raționale — apărură deja în al doilea an, când efectivul avu o sporire atât de bună, încât se ivi trebuința împușcării a 70—75 de cocoși. În acelaș an, spre sfârșitul iernei, moșierul mai cumpără, — dar de pe un alt teren — încă cinci cocoși. Răpitoarele (coțofene și ciori, căci vulpi nu avea) fură stârpite, vânatul hrănit așa cum trebuie și cosirea ierbei din parc nu fu permisă (în favoarea cuiburilor) decât în Iulie. În al treilea an efectivul fazanilor se urcase la numărul de c.ca. 1200 bucăți.

Un prieten al meu are o moșie mică, de 800 jug. cad. Cu toate că el distrugea răpitoarele și cruța iepurii cât putea mai bine, hrănindu-i în timpul iernei, efectivul nu se înmulțea, ci devenea din an în an mai mic.

Am petrecut o săptămână la el. Toată ziua ne aflam pe teren și cu ajutorul prepelicarului meu am putut constata, că nu se aflau mai mulți iepuri pe întreaga moșie, decât vre-o 35—40; însă și aceștia erau degenerați. Pe teritoriile vecine erau deasemenea iepuri puțini. Mai observai și faptul, că pe moșie erau mai mulți iepuri decât iepuroaice. Impușcărăm zece iepuri și în acelaș an am dat drumul la 5 iepuri și la 15 iepuroaice pe teren (fie-care sex adus din altă parte). Improspătarea sângelui și ameliorarea proporției sexuale avu un succes minunat, căci în al doilea an am împușcat 40 de iepuri — în cea mai mare parte bărbați — și în al treilea an făcurăm o vânătoare cu bătaiași, — rugând însă pe fiecare vânător ca să nu tragă în iepuri mai departe de 40—45 de pași. Atunci se împușcară aproape 200 de iepuri; însă eu lăsam la fiecare cerc câte o „poartă“, ca să poată scăpa și vânat pentru prăsilă viitoare.

Ași putea să înșir multe exemple, dar cred că acestea două vorbesc destul de elocvent!

## 3. Proporția sexuală.

Dintre vânatul sburător prepelița și potârnică trăsesc în monogamie, dar fazanul și iepurele sunt poligami. Ar fi foarte greșit, dacă n'am aranjă proporția sexuală așa cum o pretinde natura. Cocoșii, precum și iepurele sunt foarte violenți în timpul dragostei și dacă n'au ocazie ca să-și potolească lăcomia lor de dragoste, adică dacă n'au destule femei, atunci ei aduc pagube efectivului de vânat; și iată cum:

Din fiecare cuib de potârniche și de fazani ies cel puțin tot atâția cocoși ca găini. La potârniche asta ar fi în regulă; dar noi vânăm potârnichele aici în Ungaria din August și până în Ianuarie. Și fiindcă cocoșii sunt mai prevăzători, se împușcă de obicei mai multe găini decât cocoși, așa că pentru anul viitor rămân mai mulți cocoși, decât găini. În luna Martie începe împerecherea potârnicilor, și fiecare cocoș își caută o găină. Acel cocoș însă care rămâne fără pereche și nu-și poate potoli patima, persecută cu dragostea lui înfocată chiar și găina care șade pe ouă. Găina însă nu răspunde chemărilor lui amoroase, ci fuge și părăsește ouăle; iar când scapă de urmăritorul ei, ouăle s'au răcit. Cloșca continuă cu șederea pe ouă, până când ouăle sbucnesc, așa că al doilea cuib, în care găina depune mai puține ouă ca în primul, iese mult mai târziu.

Tot la fel este și fazanul. Cocoșul, cu patima lui nestinsă persecută și el găinile cari șed deja pe ouă. Iar dacă găinile sunt cu mult mai numeroase, — așa cum ar trebui să fie de fapt —, atunci multe din ele rămân cu pui nescoși.

Proporția sexuală a potârnicilor e de 1:1, adică: un cocoș, o găină; la fazani 1:5—6, adică un cocoș și 5—6 găini.

Iepurele e cel mai înflăcărat și cel mai violent amoret. Dacă patima lui rămâne neîndestulată, atunci el persecută iepuroaica ziua și noaptea, fără milă, fără repaus. Iepuroaica deja fecundată rămâne neînduplecată, dar iepurele o gonește, o prinde, o bate, o mușcă și o violează chiar și în ziua când iepuroaica ar fătă. Iepuroaica însărcinată leapădă pușorii, sau moare în urma torturii.

De câte ori nu vedem pe terenuri cu proporția sexuală a iepurilor neregulată, că 5—6 iepuri gonind câte o iepuroaică, și de câteori nu putem observa pe aceste terenuri iepuroaice cu spinarea goală, în urma mușcăturilor bărbaților!

Vedem deci că pe un teren unde proporția sexuală nu este cea naturală, vânatul nu se înmulțește, ci din contră, diminuează.

Dacă pe un teren proporția sexuală e necorespunzătoare, vina e a noastră; căci cum vânăm noi?

1. *Cu copoi.* Când dăm drumul copoiului, adică când îi dăm drumul să gonească, acest câine nedresat ridică cel dintâiu iepure pe care îl găsește pe culcuș. Iepuroaica nu se scoală, până ce câinele nu s'a apropiat de tot de ea; iepurele însă se scoală mai de departe, atunci când observă câinele alergând. Dar deoarece copoiul caută cu nasul în jos, el nu vede iepurele sculat departe, așa că gonește — cu o mică excepțiune — numai iepuroaice. Iepuroaica ține cu stăruință la locul ei natal și nu se îndepărtează de acolo, chiar dacă copoiul o gonește mult timp. Ea fuge până la o depărtare nu prea mare, apoi se întoarce, face câteva minciuni și conduce pe copoi înapoi spre locul de unde s'a sculat, ca să-l zăpăcească. Vânătorul care vânează cu copoi, se bazează pe acest obicei al iepuroaicei și rămâne pe loc, până ce copoiul „întoarce“ iepurele. Prin urmare

dinaintea copoiului împușcăm cel puțin 90% iepuroaice.

Pe un teren unde vânăm cu copoi, proporția sexuală a iepurilor e foarte nefavorabilă.

2. *Cu prepelicarii.* E singura metodă bună — dacă ne folosim de ea —, cu care putem regula proporția sexuală a iepurilor; dar un vânător ignorant e în stare să împuște la această vânătoare chiar și mai multe iepuroaice, ca dinaintea copoiului. Iepuroaica, mai cu seamă pe timp cald, rămâne pe culcuș până când prepelicarul o pontează. Când e cald, atunci și iepurele rabdă pe prepelicar mai mult, — mai cu seamă iepurii tineri. Însă un vânător care își pricepe nobila sa meserie, cunoaște dela câțiva pași, — după culoare, după forma corpului și după felul cum sare și cum fuge —, dacă iepurele pontat de prepelicar și sculat e bărbat sau iepuroaică. Eu de ex. greșesc foarte rar și numai în mod excepțional se întâmplă ca să împușc în loc de un iepure tânăr, o iepuroaică tânără. Cine vânează cu prepelicarii, are posibilitatea ca să împuște mai mulți iepuri decât iepuroaice, astfel că poate ameliora proporția sexuală a vânatului său.

3. *Fără câine, fără bătaiași.* Din cele menționate mai sus se înțelege dela sine, că vânătorul care umblă singur, fără câine, fără bătaiași și mai ales pe vreme răcoroasă și geroasă, — adică atunci când iepurii se scoală departe —, nu va împușca decât iepuroaice, deoarece acestea rabdă tot mai bine apropierea vânătorului, decât iepurele.

4. *Cu bătaiași.* Vânătoarea iepurilor cu bătaiași se face în mai multe feluri:

a) *Bătaia, îndreptată spre linia pușcașilor,* atunci când pușcașii ocupă un front anumit, de ex. la marginea pădurei, sau când sunt postați dealungul unei alee, lângă pomi, și stau cu fața spre bătaiași.

Dacă printre bătaiași nu sunt intercalați și pușcași, nu putem face multă pagubă printre iepuroaice, deoarece este știut că iepuroaica rămâne tupilată pe loc, sau dacă este sculată de pe culcuș ea nu fuge decât puțin înainte, ca apoi — de ex. atunci când vede vânătorii — să se întoarcă înapoi printre bătaiași. Iepurele însă ia direcția drept înainte și trece linia pușcașilor. La aceste bătaii se poate întâmpla însă ca să împușcăm chiar și în linia vânătorilor iepuroaice, cari sunt însă aproape numai din cele ce s'au sculat în apropiere de pușcași.

Dacă facem bătaia la pădure, nu putem ajuta prea mult protejării iepuroaicelor, însă trebuie să cruțăm totuși cel puțin pe acei iepuri (resp. iepuroaice), cari trec linia bătaiașilor, adică pe acei ce se întorc înapoi.

Dacă aranjăm linia pușcașilor la câmp deschis, atunci să facem bătaii cât mai lungi și să punem bătaiași cât mai rari, la 45—50 pași unul de altul (mai cu seamă atunci când vremea e cam geroasă), iar printre bătaiași să nu așezăm pușcași. În momentul când bătaiași au ajuns la cca. 500 de pași de vânători, vom înceta bătaia, adică nu vom bate și

terenul dintre pușcași și bătaiași, pe o distanță de 4—500 de pași. Pentru ce?

Dacă bătaiași vin fluierând și strigând câte o dată din timp în timp—însă nu prea tare—, atunci iepurii se scoală cu toții și fug spre pușcași,—chiar și acei cari se află în spațiul nebatut. Iepuroaicele însă rămân tupilate, sau se întorc înapoi și trec printre bătaiași.

b) *Bătaia în formă de U*, numită și *bătaia cehă*. Are două flancuri lungi, și în linia care leagă flancurile merg pușcași. Pe flancuri nu sunt mulți pușcași, dar pe linia pușcașilor sunt și bătaiași. Toată această formațiune merge progresând înainte. Cele mai bune locuri, adică punctele unde putem împușca cel mai mult vânat, sunt colțurile lui „U”. Când bătaia se apropie de sfârșit, atunci — la capul flancurilor se află de multe ori câte un pușcaș, — flancurile se închid într'un cerc. Până ce cercul nu se închide, se împușcă numai acei iepuri cari o iau înapoi, — adică iepuroaicele. Iepurii, cari se scoală mai departe și fug înainte, rămân neîmpușcați. *La o astfel de bătaie împușcăm 90% iepuroaice.*

c) *Bătaia la cerc*. Poate fi foarte dăunătoare, dacă abuzăm de această metodă; însă putem cu ajutorul ei să și ameliorăm proporția sexuală a vânatului. Cercurile le vom forma cât mai mari, așezând bătaiași la cel puțin 50—60 de pași unul de altul și împărțind pușcașii astfel, ca să fie așezați la o distanță egală unul de altul. Să nu împușcăm iepurii cari se scoală aproape de tot (iepureaice!), ci numai pe acei cari ne vin în față. Iar când cercul se strânge până într'atâta, că nu mai putem trage înăuntrul lui fără a riscă să împușcăm pe cineva dintre bătaiași sau pușcașii cari ne vin în față, atunci să nu mai tragem în nici un iepure, căci *acei iepuri cari s'au tupilat până la strângerea cercului, sunt iepuroaice.*

d) *O metodă a mea proprie* de a vâna cu bătaiași, e următoarea:

Pușcaș sunt eu singur, sau cel mult suntem două persoane. Iau 5—6 bătaiași și îi aranjez la 50—60 de pași unul de altul. Apoi pornesc înainte — lăsând bătaiași pe loc — și la o depărtare de 2—300 sute metri mă opresc, așezându-mă lângă un pom, sau în dosul unui tufiș și fac semn bătaiașilor, cari pornesc înainte și vin spre mine fără gălăgie. Iepuroaicele rămân tupilate, sau o iau înapoi, dar iepurii o iau din loc drept înainte, — adică spre mine. Că nu pot trage în fiecare iepure sculat care fuge înainte, se înțelege dela sine; dar am timp ca să observ dacă iepurele care vine spre mine e bărbat sau iepuroaică. Dacă terenul e stufos, pot face câțiva pași în grabă spre dreapta sau spre stânga, atunci când iepurele ia direcția drept spre mine.

Când bătaiași s'au apropiat la vreo 100—150 de pași, pornesc și eu, rămânând pe loc la distanța convenabilă. Eu am întrebuițat această metodă de vânatoare chiar și pe locuri unde nu se aflau tufe multe.

Dacă nu mă mișc, ci stau neclintit, iepurele nu mă observă și nu-și schimbă direcția, până când nu iau arma la ochiu și mă mișc.

Nu cumva să crezi, scumpul meu tovarăș de vânatoare care citești aceste rânduri, că eu nu expun aicea decât niște simple teorii. Observațiile, pe care le-am făcut asupra modului de vânatoare al iepurilor, le-am extras din experiențele mele de vânător profesionist, în timp de 15 ani. Dacă nu mă crezi că am dreptate, n'ai decât să vânezi în mod contrariu sfatului meu, și la sfârșitul fiecărei bătaii să cercetezi, câți bărbăți și câte iepuroaice ai împușcat; atunci vei vedea că am dreptate.

Regularea proporției sexuale a fazanilor e ușoară de tot, deoarece fiecare vânător poate să deosebească cocoșul de găină. Cine posedă o fazanerie, are desigur și un îngrijitor, care știe cam câți cocoși și câte găini se află în fazanerie, — așadar câți cocoși trebuie împușcați.

Cu potârnichea e mai greu; căci cu toate că putem deosebi cocoșul de găină, aceasta o putem face numai atunci când le avem în mână, adică atunci când sunt morți. Dar în sbor e mai greu ca să-i cunoaștem. Proporția am putea-o regula primăvara, pe timpul împerecherei, — adică în timpul oprit. Acela care nu e ucigaș, ci prăsitore de vânat, acel vânător ar trebui să aibă dreptul de a împușca cocoșii de prisos chiar și în timpul oprit. Însă, deoarece legea nu poate face excepțiuni și nu poate permite unuia un lucru pe care-l refuză celuilalt, e de prisos ca să menționez modul cum putem împușca primăvara cocoșii supranumerari. Ca să fiu sincer, trebuie să admit însă că eu mă folosesc de fiecare prilej ca să împușc primăvara — bine înțeles în mod secret — cocoșii de prisos, deoarece eu sunt prăsitore și lucrez pentru înmulțirea vânatului în mod conștient.

Una pot să vă spun însă hotărît: Dacă observăm în luna Septembrie sau Octombrie că dintr'un stol de potârniche am împușcat în mod consecutiv mai multe găini, să lăsăm stolul în pace, — mai ales dacă am împușcat și câțiva cocoși.

Idealul ar fi bine înțeles ca să împușcăm dintr'un stol toți cocoșii și dintr'alt stol toate găinile, — mai cu seamă dacă aceste două stouri sunt vecine. În modul acesta am ajutat naturei și am face o regenerare naturală a sângelui.

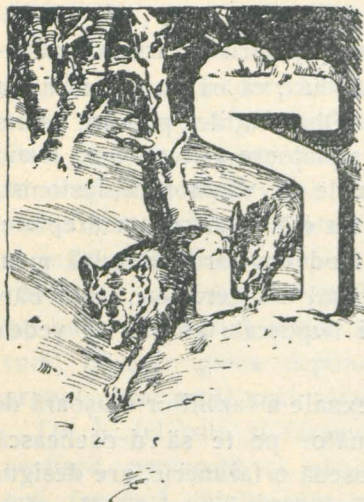
(Sfârșitul urmează).



# Tirul unui drilling de precizie

de Maior Schneider-Snyder Roland

Inspector de vânătoare



lăbiciunea mea a fost în totdeauna de a avea arme de vânătoare de cea mai fină calitate, atât în ceea ce privește materialul, cât și felul lucrului și tirul lor. Fiind întotdeauna la curent cu capacitatea de producție a fabricelor de arme și munițiuni, precum și cu cerințele practicei vânătoarești, am pășit de

multe ori pe calea mea proprie, care difera cu totul de părerile expuse prin revistele de specialitate. De ex. azi toată lumea trage cu glonte cu vârful găurit [Hohlsplitzgeschoss], (glonte cu cămașă, până la baza proiectilului, având vârful expansiv și ogival). Pe timpul când discuțiunile erau aprinse și se agitau de colo până colo, unul susținea că glonte cel mai ideal este acela cu  $1/2$  cămașă, iar altul prefera glonte cu  $1/3$  cămașă; unul întrebuița glonte express cu vârful plat, iar celălalt glonte cu vârful ogival. Alți vânători în fine socoteau drept perfecțiune glonte cu  $1/2$  cămașă și expansiv în același timp. Eu întrebuițez carabina Mannlicher de 27 ani și deja acum 20—25 ani am declarat această ceartă drept absurdă, recunoscând în același timp superioritatea glontelui cu cămașă și cu vârful găurit, la vânătoare. Același lucru s'a întâmplat și cu țevile de damasc, precum și cu cele de oțel, pe cari casele de arme continentale se încăpățânară ca să le sudeze, cu o persistență de necrezut —, afară de mici excepții laudabile. La fel se impuse punctul meu de vedere și în privința țevilor demi-bloc, turnate dintr'o singură bucată și cu zăvoarele lipite cu cositor. Pe timpul acela, fabrica de arme Steyr credea că a găsit piatra înțelepților și construi țevi monobloc, din materialul cel mai bun și cu zăvoare și șină prelungite și lucrate dintr'o bucată masivă de oțel. O producțiune tehnică enormă și în același timp o greșală tehnică tot atât de mare, în privința căreia se putea înșela numai acela care n'avea idee de natura armei de vânătoare și a tirului cu alice. Un fiasco identic a avut această fabrică și cu armele Mannlicher-Schönauer cal. 9 mm., datorită țevei scurte (50 cm) și a întrebuițării pulberii fără fum austriace Mod. 1892, care s'a arătat a fi foarte bună pentru calibrele 8.2 și 6.5, însă absolut nepotrivită pentru calibre mai mari de 8.2 mm.

Identice a fost cazul și cu armele-pană (fusil plume), pentru pulbere fără fum, precum și cu armele de

calibrul 28 și 20 cu cartușe lungi, cari trebuiau să suporte niște presiuni extraordinare ale gazelor, rezultate din cauza supraîncărcăturilor absurde ale cartușelor, în comparație cu calibrul mic al armei. La fel și cu diversele foraje speciale ale țevilor de alice, ca choke-rifled, drall-rifled, Herta etc. Dacă domni fabricanți și scriitorii lor specialiști-reclamații privesc înapoi spre afirmările lor de atunci, care — după cum au dovedit îndeajuns standurile oficiale de încercări Neumannswalde și Halensee, și nu în cel din urmă rând practica însăși! — nu au fost decât niște absurdități mari, atunci vor vedea că au obținut doctoratul de onoare al analfabetismului în domeniul armelor și al tirului cu arma! În privința perfecționărilor aduse închițătorului la armele cari se frâng, experiența și o înțelegere mai bună a lor au dat același rezultat.

Asupra țevei de alice a armei cu o țevă pentru alice și o țevă pentru glonț (Büchsfliinte) s'a susținut deasemenea că ea are un tir inferior unei arme cu două țevi de alice, deoarece fiind lipită de țeva de glonț, este împiedecată în elasticitatea ei. Și despre țevile de glonț ale acestor arme s'a susținut că trag mai prost ca o armă cu o singură țevă etc., etc. Ca dovezi s'au adus o mulțime de prostii fără nici o valoare.

Eu am dorit întotdeauna ca fabricile de arme și de munițiuni să întrebuițeze material de prima calitate și să depună o grijă desăvârșită la construirea armelor, al căror predicat de încercare trebuie să fie cel puțin *foarte bine*, după principiile dela Neumannswalde. Ba eu am avut chiar pretenția de a cere ca țeva de alice a unei arme cu o țevă pentru alice și alta pentru glonț (Büchsfliinte), precum și țevile de alice ale drillingului să bată tot atât de bine ca și o armă bună de porumbi, iar țeva de glonț să aibă precizia unei arme cu o singură țevă. Scriitorii germani cu renume, spuneau pe atunci că pretențiile mele sunt exagerate. Realizarea condițiilor mele de către fabrici a dovedit, că acestea se pot îndeplini —, bineînțeles că numai la arme de primul rang și la calibre încercate, întrebuițându-se munițiune din cea mai bună. —

În momentul acesta am tocmai în mână certificatul de încercare No. 419/1925 al unui drilling cal. 12/12—9.3/74 (474 A), eliberat de standul dela Neumannswalde. La o înălțime barometrică de 740 mm., termometru + 11 C, hygrometru 72%, presiune atmosferică 1206 g. cbm. și pe un timp calm, drillingul No. 12040, cu țevi de 65.2 cm. și construit de Jäger & Co. pentru Uniune, a obținut următorul predicat:

Țeva dreaptă ..... *Superior!*

Țeva stângă ..... *Exceptional!*

Distanța eficace este de 52 m, iar iepurele este atins de 26 alice, trăgând în latul iepurelui cu un cartuș Waidmannsheil, încărcat cu 35 gr. alice englezești de  $3\frac{1}{2}$  mm. În genere s'a adoptat principiul — având în vedere constatările făcute de englezi, precum și încercările dela Neumannswalde și Halensee — de a nu se trage mai departe de 50 m. în vânat, dacă vrem să fim vânători corecți. Acelaș tir extraordinar l'a obținut acest drilling și cu alice de 2.5 mm. (No. 6 englezesc). Așadar, condițiunile cerute de mine cari spuneau că tirul unui drilling trebuie să fie acela al unei bune arme de porumbei s'au realizat, având în vedere natural și regularitatea dela lovitură la lovitură, care trebuie să obțină predicatul *superior*, iar penetrația *foarte bine!*

Și acum să trecem la țeava de glonț: 9.3 mm., proiectil cu vârful găurit de 15 g., cu 3.75 g. pulbere Rottweil No. 5. V 25=700 ms., E 25=375, ridicarea traectoriei de 100 m. și de 200 m. de 2.5 cm. și 12 cm.

La 100 m. deviere în înălțime de 3.75 cm. și deviere în lățime de  $3\frac{1}{3}$  cm.

La 200 m. deviere în înălțime de 6.75 cm., deviere în lățime de  $3\frac{1}{3}$  cm.

Lovitura la centru, precizia: *superior*, cu și fără lunetă (Zeiss-Zielvier, montată lateral), la o serie de 5 focuri consecutive. Deci: O armă de mare precizie, care poate satisface cele mai mari pretențiuni.

Aceste rezultate s'au obținut cu niște țevi de oțel Anticorro, de 2.065 kg., la o greutate totală a armei de 3.865 kg. Greutatea armei nu joacă nici un rol în raport cu tirul—dacă arma este bine cumpănită—și nu poate fi considerată decât ca *foarte nimerită*, din punct de vedere a vizării mai rapide a vânatului care se mișcă. Drillingul este fără cocoșe, cu armare separată pentru glonț și cu închizătorul sistem Jäger, care are un rol covârșitor la realizarea acestor rezultate enorme.

Certificatul de încercare dela Neumannswalde dovedește că principiile preconizate de Uniune în privința efectuării comenzilor și alegerei fabricanților de arme și munițiuni, sunt singurele bune și că Uniunea știe să reprezinte interesele membrilor ei, dându-le posibilitatea de a-și procura arme, — loco București și inclusiv toate cheltuelile —, sub prețurile

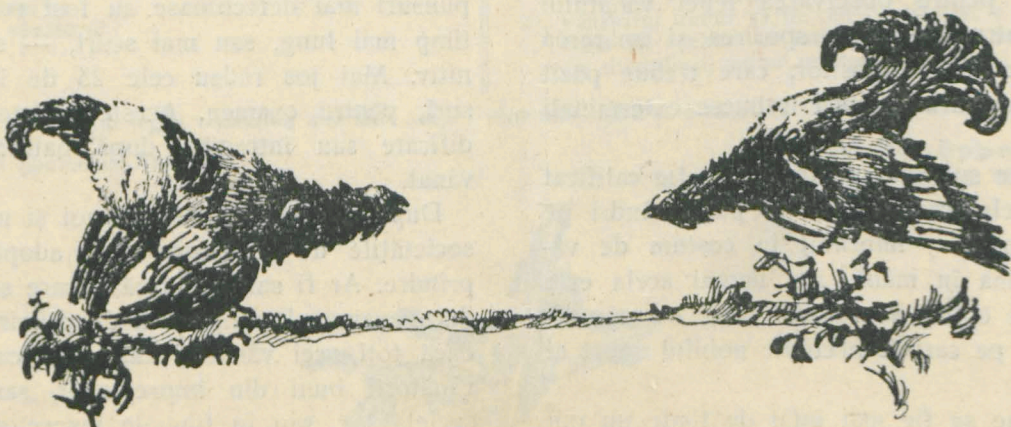
de detalii din Germania. Și afară de aceasta, nu este nevoie ca să fie numai decât o armă de lux, căci Uniunea nu procură membrilor ei o armă care să nu fi obținut la Neumannswalde cel puțin predicatul: *Tir foarte bun*, adică care să nu fi băgat la o distanță de 35 m. 60% din încărcătura de alice, într'un cerc de 75 cm. Bine înțeles că o armă care a obținut 50% este taxată drept bună, una cu 70% superior, iar armele superioare acestui număr procentual capătă certificatul: *exceptional*. (Uniunea a primit arme cari băgau 83%).

Un vânător care este totdeauna și un trăgător *bun* va obține în practică cele mai bune rezultate cu o armă, care bagă 55—65% în panou, întrebuițând alice de 3.5 mm.

Pe lângă niște procente cât se poate de mari, eu doresc o lovitură cât se poate de concentrată, pornind dela principiul că numai o astfel de armă permite lovituri de distanță din punct de vedere vânătoresc, cari să nu fie lovituri de hazard. Chiar și un trăgător slab este bine ca să ia o astfel de armă și să se exerseze mult de tot. Pentru distanță mică, ca la vânătorearea de prepelițe, vom întrebuița o armă cu un tir de cca. 50%.

Drillingul este adevărata armă de toate zilele a vânătorilor de elită, precum și a celui de meserie. Dacă tragem regulat cu această armă, ne vom obișnui și familiariza cu ea, și întrebuițând mereu aceeași pușcă ne vom asigura avantajii enorme —, chiar numai din punctul de vedere al îndemănării la loviturile de glonț, cari ne vor reuși cu această armă la vânatul care fuge, ca și loviturile cu alice, în pădure și la distanțe mici. Un vânător astfel exersat nu va trebui să recurgă niciodată la poșuri, căci el știe să tragă vânătorește și cu glonțul la vânatul mare. Și aceasta trebuie să fie scopul nostru; să întrebuițăm glonte care ne permite o lovitură cu adevărat vânătorească, oprind vânatul și omorându-l în mod sigur, — scutindu-i astfel chinuri inutile.

Cu excepția vânătorilor speciale de iepuri, potârnică și prepelițe, părerea mea este că singura urmă universală și de toate zilele, corespunzătoare regiunilor muntoase și vânătoreării de baltă este numai drillingul, dacă alegem calibrul potrivit și dacă arma are un tir superior sau excepțional!



## Vânătorul și educația vânătorească

de Samoil Schöppner, Cornești

Insp. de vânătoare al jud. Târnava-Mică



uțini indivizi care poartă arma de vânătoare sunt demni de mândrul nume de *vânător*; și chiar aceia cari au îmbătrânit cu arma în mână nu se pot considera altfel (onoare excepțiilor laudabile!) Să vedem acum ce se înțelegea mai înainte vreme sub titlul de *vânător* (și azi încă mulți «vânători» gândesc la fel!) și ce trebuie să înțelegem noi, din actuala generație.

Mai înainte acela eră bun vânător, care trăgea cu pușca fără greș și culca la pământ tot ce-i ieșea în cale. El nu știa de timp oprit, nu făcea deosebire între sălbătăciunea nobilă și fiara răpitoare, iar față de vânat eră lipsit de cel mai elementar simț uman. Alunga și omora, — el și cu câinii lui —, animalele sălbatice însărcinate și nu cruța nici puii vânatului cu mama lor. El iubea sălbătăciunea numai împușcată, omorâtă și maltrată, dar nu cugeta (și astăzi încă sunt mulți din aceia!) ca să încurajeze sporirea, ocrotirea și apărarea lor de inamici, căutând a le ușura în acelaș timp și mizeria din timpul iernei. Mulți (și azi destui!) le puneau curse, iar în inima lor decăzută nu exista milă față de animalele chinuite, maltratate și cu membrele sdrobite, cari zăceau ore și zile întregi în curse (în aceste curse se prindeau iepuri, căprioare și chiar cerbi). Fără nici o mustrare de conștiință le doresc tuturor acelora aceleași chinuri, pe cari trebuie să le îndure animalele prinse în cursele și lațurile lor. Pe scurt, așa a fost cea mai mare parte a vechilor vânători, afară de puține excepțiuni, cari merită toată cinstea.

Mai demult, — precum am amintit mai sus —, acela eră vânător excelent, care distrugea cel mai mult vânat. Astăzi lucrurile stau cu totul altfel. Un țintaș excelent poate fi slab, și vice-versa: un țintaș mediocru poate fi un vânător minunat, după cum la unul sau la celălalt, și în ce măsură anume, se află dezvoltat simțul pentru observarea legii vânatului și dragostea pentru îngrijirea, sporirea și apărarea contingentului de vânat folositor, care trebuie păzit de braconieri și ai cărui inamici trebuiesc exterminați fără cruțare.

Azi nu mai este suficient pentru ca să fie calificat drept *vânător* acela, care umblă cu pași mândri pe câmp sau prin pădure, îmbrăcat în costum de vânătoare și cu arma în mână. Azi numai acela este demn de mândrul epitet de *vânător*, care corespunde tutulor cerințelor pe cari le pretinde nobilul sport al vânătorei.

Vânătorul trebuie să fie mai întâi de toate un om cu caracter, respectuos față de legi, iubitor al naturii

și să privească vânatul drept sport. El trebuie să fie străbătut de sentimentul ocrotirii și protecțiunii vânatului, trebuie să fie disciplinat și un còleg bun și sincer față de camarazii lui.

Adevăratul vânător trebuie să știe multe lucruri. Câte nenoroçiri nu se întâmplă acasă, pe drum sau la vânătoare, din cauză că mulți nu știu să umble cu arma. Mai întâi de toate vânătorul este dator să știe să manipuleze cu arma; apoi trebuie să cunoască — mai ales în regiunea unde locuește — speciile de vânat, condițiunile de trai și obiceiurile vânatului nobil, precum și inamicii lui și metodele de a-i distruge pe aceștia. El e dator să știe următoarele: cum trebuie să se poarte la vânătorile cu gonaci și în societate; cari sunt îndatoririle lui față de braconieri și sancțiunile de aplicat în contra lor; cum se obișnuiește vânatul într'o regiune anumită și ce animale se pot vâna; cari sunt punctele principale ale legii de vânătoare, și încă multe alte lucruri importante.

Fiindcă mulți dintre cei cari vânează, sau vor să fie vânători, nu dispun de cunoștințele de mai sus, sau numai parțial, eu cred că s'ar impune ca aceștia să fie supuși unui „examen de vânătoare“, și aceasta în interesul ridicării la nivelul corespunzător al frumosului și plăcutului sport vânătorească. Eu de mult am constatat lipsa aceasta, și din inițiativa mea „Societatea Vânătorilor din Valea Târnava-Mică“ — la conducerea căreia am luat parte timp de mai mulți ani — a introdus în mod obligatoriu examenul de vânătoare, pentru fiecare membru nou primit în societate. Examenul are loc în fața unei comisii de 3 membri și are drept scop constatarea, până la ce grad este dezvoltată educația vânătorească a noului adept al Sf. Hubertus, — mai ales în ceea ce privește ocrotirea și protecția vânatului. Pentru aceasta am pus ca să se tipărească 25 de întrebări, împreună cu răspunsurile lor, pe cari le dădeam apoi, cu câteva zile înainte de examen, candidaților, spre a le cunoaște. Printre aceștia au fost unii, cari pentru răspunsuri mai defectuoase au fost respinși pentru un timp mai lung, sau mai scurt, — sau în mod definitiv. Mai jos redau cele 25 de întrebări — răspunsuri, pentru examen. Aceste puncte vor trebui modificate sau întregite, după natura teritoriului de vânat.

După cât știu eu, nici la noi și nici în străinătate societățile de vânătoare n'au adoptat examenul de primire. Ar fi salutar, dacă fiecare societate ar introduce examenul obligatoriu de primire. Și ar fi ideal, dacă toți acei vânători cari sunt cunoscuți de către vânătorii buni din împrejurimi, sau de președinții societăților, sau în fine de inspectorii de vânătoare, că nu posedă de loc cunoștințele vânătorești ne-



cesare, sau numai insuficient, — să fie obligați a se supune unui examen în fața unei comisii din județ, sau din apropiere.—

Astfel știu că Direcțiunea Vânătoarei, — care cu o diligență neîntreruptă și însuflețită de cel mai înalt idealism luptă din toate puterile pentru introducerea

vânătoarei corecte și specializate — se ocupă deja cu realizarea unor proiecte asemănătoare acestora.

M'ași bucura, dacă prin rândurile de față ași putea să contribui cât de puțin la ridicarea acestui nobil sport în țara noastră, care în mod ideal este potrivită pentru cultura și sporirea vânatului nobil!

## PUNCTE DE EXAMEN PENTRU VANATORII INCEPATORI

### INTREBĂRI:

1. În ce stare trebuie ținută arma acasă, și unde trebuie păstrată?
2. Cum trebuie purtată arma, atunci când nu vânam cu ea?
3. În trăsura cum trebuie ținută arma, și în ce stare?
4. Cum trebuie ținută arma în timpul vânătoarei?
5. Când trebuie încărcată și descărcată arma?
6. Când trebuie ridicată cocoșele armei?
7. Când e permis a trage asupra obiectelor mișcătoare în pădure, în tufișuri, în trestie, în porumb etc.?
8. E permis a trage în direcția vânătorilor vecini, asupra gonacilor, sau asupra vânatului mai apropiat de alți vânători?
9. În general, ce contingent de animale sălbatice cunoașteți?
10. Cari sunt sălbăticiunile folositoare și cari sunt stricătoare?
11. Ce datorie are vânătorul față de vânatul nobil, și față de cel răpitor?
12. Afară de animalele răpitoare, are vânatul folositor încă alți dușmani? Dacă da, care este datoria vânătorului față de aceștia?
13. Ca cineva să poată vâna, de ce documente are nevoie?
14. Când începe și când se termină sezonul de vânătoare al iepurilor?
15. Când și ce fel de vânat putem vâna?
16. Dela ce distanță este permis a trage asupra animalelor sălbatice folositoare și asupra celor păgubitoare?
17. Se poate vâna cu câini? Dacă da, când?
18. La ce trebuie să ne acomodăm la vânătoarea cu gonaci?
19. Putem vâna pe un teren străin, fără permisul proprietarului?
20. Al cui este vânatul picat, asupra căruia au tras mai mulți vânători?
21. Ce înțelegi sub teritoriu oprit?
22. Ce înțelegi sub braconieri?
23. Cu ce unelte este permis de a exercita vânătoarea?
24. Ce datorie aveți, dacă vă vine la cunoștință orice abatere de la legile vânătoarei?
25. Cum trebuie să fie vânătorul?

### RĂSPUNSURI:

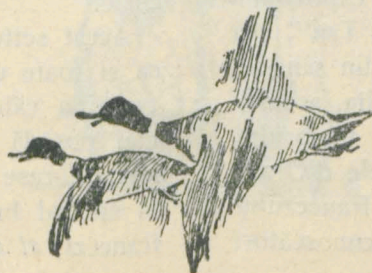
1. Pe cât se poate descărcată și într'un astfel de loc, ca nimeni să nu poată ajunge la ea, — dar mai ales copiii.
2. Pe umăr și cu țeava în sus.
3. Agățată de gât, cu țeava în sus și pe cât e posibil, descărcată.
4. În mână, cu țeava în jos, și numai atunci când se apropie animalul se va ridica spre țintă.
5. Numai când începe vânătoarea, iar când s'a terminat se descarcă.
6. Se ridică numai atunci când începe vânătoarea, iar când se termină se lasă în jos.
7. Numai atunci când putem constata că obiectul mișcător e într'adevăr vânat, și de ce specie.
8. Nu. (Pentru ce?)
9. Cunosce animale răpitoare și folositoare.
10. Vânat folositor este; Potârnichea, fazanul, iepurele, căprioara, cerbul, etc.; vânat păgubitor: Țarca, cioara, uliul, vulturul, râsul, mâța sălbatecă, viezurele, vulpea, lupul, jderul, etc.
11. Vânătorul e dator a apăra vânatul nobil față de dușmanii săi, a se îngriji de înmulțirea lui, iar în decursul iernii a-l nutri. Animalele răpitoare el e dator să le nimicească.
12. Mai sunt încă braconierii: câinii vagabonzi și mâțele de casă vagabonde. Pe cei dintâi îi urmărim pentru a-i da în judecată, iar pe cei din urmă îi stărpim fără milă.
13. Are nevoie de următoarele acte: Permis de port-armă, permis de vânătoare, (permis pentru câini); iar dacă e membru la o Soc. de Vânătoare, trebuie să posede și o chitanță despre plata taxei de membru.
14. Se începe la 15 Septembrie și durează până la 31 Ianuarie.
15. În timpul permis și vânatul prescrip de lege.
16. Asupra animalelor folositoare tragem dela o distanță mai mică, pentru ca să cadă îndată; asupra celor răpitoare tragem dela o distanță mai mare, fiindcă și așa ele pot fi rănite, căzând mai târziu.
17. În sezonul oprit nu se poate vâna de loc cu câinii; cu câinii cari mână vânatul putem vâna numai cu permis special, eliberat de forurile vânătoarești. Cu ogari nu putem vâna.
18. Strict la ordinele date de aranjatorii vânătoarei.
19. Nu.
20. Peste tot animalele mărunte (vânatul mic) aparțin aceluia care a dat cel din urmă foc în animalul care fuge, în sbor sau pe apă. Animalele mari aparțin aceluia care a dat cea dintâi lovitură mortală (cu glonț sau cu poșuri).
21. Înțeleg cu aceasta teritoriul de vânătoare unde animalele nobile se ocrotesc. Acolo nu e permis de a vâna, sau de a duce câini pe teritoriu, pentru a nu turbura liniștea vânatului. Pe acel teritoriu putem vâna animale răpitoare, însă numai cu bătaiași, cari n'au voie să facă gălăgie mare. Pânda e oprită.
22. Înțeleg pe aceia cari vânează fără permis de port-armă, fără permis de vânătoare; pe aceia cari nu țin cont de legea de vânătoare și de ordinele ministeriale; pe aceia cari vânează în timpul oprit și pe teritoriu oprit, animale cari sunt oprite, și în fine prind vânatul cu unelte oprite de lege.
23. Numai cu armă de vânătoare, și nu cu altceva.
24. Datoria mea de vânător cinstit este, de a raporta îndată forurilor vânătoarești.
25. Vânătorul trebuie să fie om cu caracter și respectuos față de lege. El trebuie să iubească natura și animalele; trebuie să fie disciplinat, sincer, prietenos și tovarăș bun de vânătoare.

Alte întrebări scoase din legea vânatului, mai ales asupra vânatului nobil și a modului de hrănire în decursul iernii.

Cornești (fost Șonfalău), Ardeal.

**Samoil Schöppner**

Inspector de vânătoare al jud. Târnava-mică.



# Setterul Gordon

de Carol Riské

Setterul gordon vechiu, a cărui origină este Scoția, azi se poate considera ca aproape dispărut, căci puținele exemplare ale tipului ideal cari mai există, se găsesc în chenilurile particulare a câtorva familii nobile din Anglia și Scoția, cari păzesc cu sfințenie și gelozie această frumoasă rasă.

Origina setterului gordon este foarte mult controversată. După unii autori el este un descendent al epagneulului negru englez; alții spun că este creat prin încrucișarea pointerului negru cu setterul roșu irlandez, iar alții mai susțin însă că acest câine ar avea la bază și sânge al unei vechi rase de copoi englezești, care azi au dispărut.

Pe la începutul veacului trecut, această rasă era foarte răspândită în Scoția, iar creatorul ei a fost ducele de Gordon, după care acești câini își poartă și numele. Ducele de Gordon și-a creat o faimă prin seterii săi tricolori, cari aveau fondul robei alb, cu pete mari negre și cu extremități galbene. La moartea acestuia, chenilul fu desfăcut pe ziua de 7 Iulie 1836, iar pensionarii acestuia, în număr de 11, fură vânduți pe sume fabuloase.

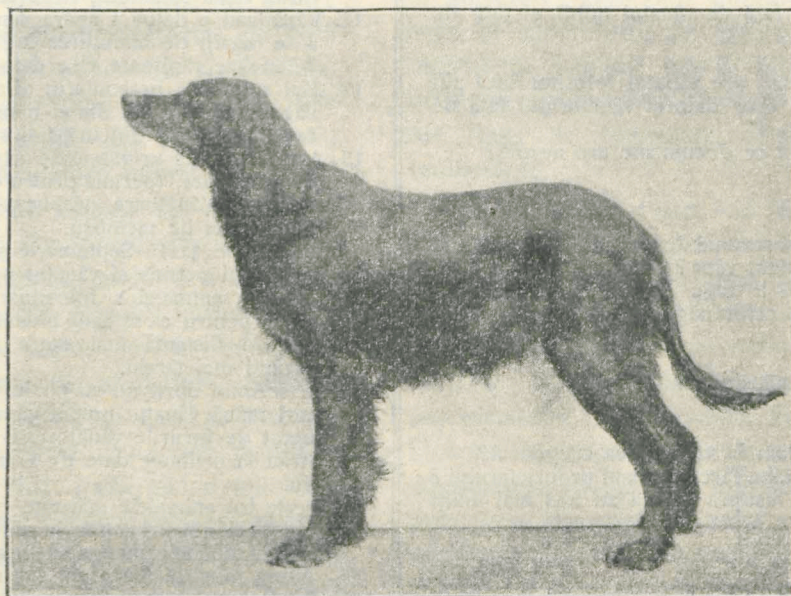
În decursul vremii tipul setterului gordon a evoluționat, deoarece mulți crescători englezi au încrucișat acest câine cu setterul irlandez, pentru a-i da culoarea și calitățile acestuia, iar alți crescători l'au împerechiat și cu setterul laverack. Scopul acestora din urmă eră ca să-i mărească cheta calmă, pentru a putea concura cu succes la concursurile de field-trials cu celelalte rase de prepelicari englezi, cu o chetă mai desvoltată.

Crescătorii, în loc de a căuta ca să aleagă pentru reproducție acei câini cari posedau cele mai bune calități vânătorești, au ales câinii cari aveau cel mai puțin alb pe corp. De aceea se văd azi la multe expozițiuni câini pe cari englezii îi denumesc „Black and Tan“, însă în vinele cărora nu curge nici o picătură din sângele vechilor câini dela Gordon-Castle. În Anglia, această rasă ideală a fost cultivată în chenilul maiorului Douglas și al lordului Fanmure; iar contele d'Orsay a cedat pe la mijlocul veacului trecut francezului Paul Caillard — unul dintre puținii cunoscători

adevărați ai acestui câine și care trece drept o autoritate în materie de setteri-gordoni — doi câini, *Douglas* și *Duchesse*, pe cari el îi avea direct dela Gordon-Castle. Iar din acești doi câini dl. Caillard prăsi pe *Grouse*, care a câștigat premiul al doilea, și pe *Marquis*, care câștigă premiul al patrulea la expoziția dela Paris din anul 1865. Aceștia au fost primii gordoni de pur sânge importați în Franța.

Intr'adevăr că este o diferență foarte mare între setterul gordon vechiu și actualul. Acela,—care după cum am arătat se găsește foarte arare-ori prin Anglia și Scoția, țara lui naturală, — este un câine ușor, de talie mijlocie și are părul mai scurt și mai

puțin mătăsoș decât actualul gordon,—și de aceea este foarte rezistent la căldură. Aproape fiecare câine are o pată albă la piept, sau stropituri albe pe labe sau pe robă, iar coada — în formă de semicerc—este foarte lungă, trecând mai jos de genunchi. La câmp, atunci când caută vânatul, acest câine ține coada dreaptă. Caracterul lui este foarte favorabil dresajului, și fiind foarte ascultător și docil el poate fi considerat drept un câine ideal,—chiar și pentru vânătoria nervoși. El se poate întrebuința la orice fel de vânătoare;



«Minka»  
cătea setter-gordon.

la apă și la mlaștină, la pădure și la câmp, și de aceea pot afirma fără frică că este superior chiar și pointerului, considerat de mulți drept idealul câinelui de arret. Un apporteur pasionat, el rezistă la orice oboseală pe căldura cea mai mare, fără a avea nevoie de un pic de apă; tot așa și iarna, înfruntă gerurile cele mai grozave. Aretează dela cea mai fragedă vârstă din instinct, și nu rare-ori s'au văzut căței mici de tot, abia desvâțați să suga, aretând unul după altul „la patron“ porumbeii și găinile din curte.

Acest setter care are mirosul tot atât de desvoltat ca și toate celelalte rase de setteri, este de o rezistență la căldură aproape egală cu a pointerului, și mai posedă încă o calitate mare, care lipsește celorlalte rase de prepelicari englezi, fiind particulară în special brăcilor germani, precum și câtorva braci francezi; *el urmărește cu prudență vânatul rânit, des-*

curcând toate minciunile lui și aporându-l fără a-l strânge. Cheta lui este temperată, însă destul de mare; iar vânătorul o poate modera cu ușurință, după natura terenului unde vânează. Acest setter caută vânatul foarte prudent și cu mare atenție, cu nasul în jos și ținând aretul oricât de îndelung. Acestea sunt calitățile setterului gordon de rasă pură.

Acuma să trecem la celălalt setter, — la cel actual. Acesta, spre deosebire de celălalt, are înfățișarea mai masivă ca setterul englez sau Paverack, are părul mai mare și mătăsos, iar la urechi părul este ceva mai lung ca la setterul englez. Capul lui este mai masiv ca al acestuia, și ochii sunt mari, negri, blânzi și inteligenți. Nasul negru și narinele deschise: cerul gurei și buzele negre, sau negre și de culoarea cărnei; urechile sunt bine atașate, iar gâtul nu are falduri. Coadă, mai scurtă ca la setterul englez, este groasă la bază și e purtată aproape drept. Cu toate acestea se admit însă la expozițiile canine și câinii cu coada lungă, în formă de semicerc, cum o avea rasa veche. Fondul robei este un negru-măsliniu, cu extremitățile picioarelor și cu partea interioară a acestora galbene, iar botul și partea de deasupra a coadei sunt de aceeași culoare. În fine el mai are și ochelari galbeni deasupra ochilor.

La vânătoare, acest câine caută în general la depărtați mari și este dotat cu un nas excepțional, o ardoare extraordinară și un fond inepuizabil: caută la 100 metri și marchează în fața stolului de potârniche un aret de piatră. Când pontează, el ține nasul în sus, iar nările-i vibrează de emoție, pe când ochii-i magnetizează vânatul.

El a fost creat — după cum am relatat mai sus — tocmai în vederea acestui scop, prin încrucișarea vechiului gordon cu setterul irlandez și laverack, sau chiar a setterului negru scoțian cu unul din acești doi din urmă câini. Ba mulți crescători, mai puțin scrupuloși, au infuzat acestui câine chiar și sânge de pointer, spre a-și ajunge ținta mai repede.

Astfel putem găsi de multe ori printre cățelei aceleiași serii de gordon și setteri irlandezi roșii, — cu toate că părinții posedă pedigree-uri în regulă. Aceasta dovedește că unul din strămoșii vre-unuia dintre câinii bătrâni a fost un setter irlandez, dela care acești căței au moștenit culoarea robei prin ereditate.

Poate că la nici o altă rasă de vânătoare calitățile vânătoarești nu sunt atât de variabile, ca la setterul gordon. Într'adevăr, să privim odată doi câini din aceeași fătătură; unul are o chetă și un nas de pointer, și poate concura cu mult succes la orice field-trials. Fratele lui însă din aceeași serie, departe de a-l ajunge, are o chetă prudentă și caută cu nasul în jos, la o distanță potrivită. Acesta din urmă a moștenit calitățile rasei originale și este preferabil — după mine — celuilalt, deoarece setterul gordon vechiu a fost un câine care se întrebuința la toate felurile de vânătoare — el nefiind specialist ca pointerul —, și nu pot decât să regret că s'au pierdut în mare parte calitățile lui, printr-o selecționare greșită. Și într'adevăr, setterul nu trebuie să fie un pointer cu părul lung, un setter pointerizat, pe care să-l trimitem la expoziții ca să câștige premii, ci mai bine să căutăm a ne folosi de el așa cum l-a dotat natura, servindu-ne de calitățile lui multiple la vânătoarea de câmp, la cea de pădure și de baltă, precum și întrebuițându-l ca apporteur perfect, chiar și la vânatul rănit care fuge pe picioare.

Deoarece mulți crescători — puțin conștiincioși — au căutat să „fabrică“ cât mai mulți câini din această rasă, pe timpul când gordonul devenise un câine la „modă“ și cerința după acești câini era foarte mare — fără a ține însă seamă de principiile unei împerecheri raționale —, calitățile lui au început să se piardă. Crescătorii au întrebuințat mereu aceeași etalon, ceea ce a avut drept consecință o consanguinitate cu urmări dezastruoase; însfârșit ei n'au ales pentru reproducție exemplarele cu cele mai bune calități vânătoarești, ci câinii cu o aparență frumoasă. Astfel că acest câine frumos și cu calități ideale a început să degenereze, căzând în disgrația vânătorilor cari de la un timp au început să-l evite.

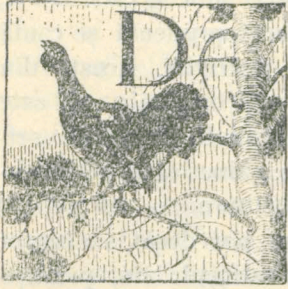
Acuma însă, în urma fondării a diferitor cluburi în străinătate, al căror scop este de a ameliora și selecționa această rasă, printr'o reproducție conștientă, setterul gordon își recâștigă locul lui de odinioară printre câinii de aret englezi, și totdeodată și calitățile pe cari începuse să le piardă. —



# Silvicultorul și vântătorul

sau D-l D-r Gh. Nedici și cartea D-sale: *Hrana vântătorului util în timpul iernii*

de Un Silvicultor



eschizând această carte, vezi inițiale sub formă de tablouri și peisaje vântătoarești, iar capitolele se termină cu câte un trofeu, o ramură de larice, de stejar, de ferigă sau de molift. Pe a doua pagină urmează gravuri frumos executate, cu sfaturi înțelepte, sau arătând răul

ce decurge din indiferența față de vântat, în timpul iernii.

Câtă dragoste și cât suflet pentru înțelegerea și iubirea naturei nu se închide în filele acestei cărți! Logica lucrurilor cari se succed, expunerea ușoară și însuflețirea cu care se tratează subiectul, lasă în sufletul fiecărui iubitor al naturei o satisfacție plăcută, văzând că tot se mai găesc astăzi oameni, cari întră cu smerenie și pietate în altarul sfânt al naturei și năzuesc să o ajute în opera ei. Și tocmai astăzi avem nevoie mai mult ca ori când de acești oameni, de cuvântul lor părintesc și de cărți bune.

Tocmai astăzi, când pe plaiurile Carpaților, prin codrii nestrăbătuți, unde vântau odată vovozii cu plăeșii lor, — se plimbă „Geschäftsmanii“ cu mâinile în buzunar. Pe lângă tot bradul vezi câte 2—3 din aceștia, cari au „cumpurat“; se taie de la pământ totul, iar pădurea cu farmecele ei dispare:

„Codrii cu izvoarele,  
„Iezi cu căprioarele,  
„Țapi și cerbii tari,  
„Cu falnicii stejari;  
„Brazi cu sute, mii  
„Și Iocul e pustii“.

Din freamătul codrului desprinzi tânguirea lui, căci securea îl apasă la tulpină, și la răsturnarea fiecărui arbore te cuprinde o jale; pentru că în coroana lui n'o să mai cânte cucul, pe jos n'o să mai cadă ghinda căutată de vântat, și odată cu codrul se stinge o viață tainică, — acea viață a pădurii, pe care nu o înțelege altul, decât cultivatorul ei.

## Silvicultura modernă și hrana vântătorului.

### a) Vântatul mic.

În școlile de silvicultură din străinătate și din țară știința vântătoarești este un obiect, care se predă cu multă conștiință. Și nici nu se poate concepe altfel, căci vântatul formează sufletul pădurii, o înfrumusețează prin prezența sa, îi dă viață și o face mai atrăgătoare. Se studiază deci temeinic viața vântătorului, apucăturile sale, ocrotirea și hrana sa.

Este o greșeală mare, când se spune că silvicultorul modern consideră ca burueni forestiere toate esențele moi și toți arbuștii. Aceștia din urmă adăpostesc solul și oferă un scut și hrană vântătorului; să-i exter-

minăm pentru aceasta? Să-i nimicim pentru că feresc solul de acțiunea intemperiiilor, de năvălirea bălăriilor, sau pentru că oferă un scut esențelor de valoare, cari se instalează sub ele în mod natural? Aceasta ar fi un păcat și o greșeală din punct de vedere silvic. Silvicultorul modern lasă toți acești arbuști în picioare, — fie că ei ocupă singuri o suprafață, fie că sunt în subarboret și adăpostesc trunchiurile arborilor de valoare contra arșiței. Silvicultorului îi sunt bineveniți acești arbuști pe locurile neîmpădurite, căci ei sunt sentinelele împăduririi naturale, care va urma. Ba de multe ori suntem nevoiți a-i semăna și cultiva ca plante auxiliare, la împădurirea sau crearea unui masiv. — Aproape întotdeauna sub acești arbuști se instalează esențe de valoare.

Cu timpul însă, atunci când începe lupta pentru existență între esențele de valoare și acești arbuști, adică atunci când primele au nevoie de mai multă lumină și rădăcinile de mai mult sol, va interveni mâna pricepută a silvicultorului, — și cu drept cuvânt. — Acest aspect însă nu provine pe o suprafață mare, sau pe un singur loc, ci sunt numai pâlcuri de arbuști ce-i întâlnim pe suprafețe diverse, aproape în toate parcelele cu plante tinere. Iar dacă intervenim într'o anumită parte a pădurii, — rămâne aceeași priveliște în atâtea și atâtea alte locuri.

Și se poate oare tăia deodată toți arbuștii? Nu, căci ar fi o muncă zadarnică și greșită. Se va da apă, lumină și sol plantelor valoroase, însă se vor lăsa totuși parte din arbuști drept scut solului și trunchiurilor celor dintâiu. Deci arbuștii scutesc solul, îl umbresc și-l feresc de acțiunea distrugătoare a intemperiiilor; ele feresc trunchiurile esențelor prețioase de arșiță și oferă un scut prielnic vântătorului mic.

Vedem deci că nu e rolul silvicultorului de a nimic arbuștii, ci mai nimerit este de a ști să-i întrebuințeze în cariera sa de cultivator al pădurii.

Să admitem cazul că vine unul îndărătnic și începe a ridica acești arbuști. Până când are să o facă? Sămânța lor ușoară, rădăcinile lor răsfirate, vor face iarăși la loc tot ceea ce a fost odată, — și aceasta în scurt timp. E greu de luptat contra naturii, mai ales când aceasta n'are nici o rațiune.

Deci să nu se înțeleagă greșit rolul silvicultorului, din cele expuse în cap. al II-lea a sus amintitei cărți.

### b) Vântatul mare.

Se pune întrebarea: strică mult vântatul mare în pădure?

În cărțile noastre de specialitate se arată că mândrul căprior zdreleşte arbuștii sau nuelișurile cu cornițele, iar în arboretele pure el preferă esențele semănate rar; apoi se mai spune că cerbul mijdrește,

adică sfâșie scoarța arborilor cari conțin tanin; el face acest lucru iarna de foame, și vara din zburdălnicie. El mai lovește și zdrelește scoarța arborilor cu coar-nele, la curățirea învăliturei lor din timpul verei. Tot în aceste cărți se dau și numeroase sfaturi de a preveni acest rău.

Astfel vom instala țarcuri cu sare; iarna vom da cerbului nutrețul căutat de el și vom lăsa esenț-moi în număr suficient, iar la timpul oportun vom doborî crengile acestora, pentru hrana vânatului etc. Cerbii, deci, dacă au nutreț și sărături suficiente, nu prea strică în genere.

Să admitem cazul că cerbul tot mai strică câte odată ceva, cu toate măsurile luate. Merită el însă ca noi să-i fim vrăjmași? Să fim noi vrăjmașii acestui vânat nobil, care înfrumusețează pădurea, care ne-o însuflețește? Un silvicultor convins, nu poate să fie nici odată dușmanul vânatului. El simte că pădurea fără vânat e un loc gol, singuratec, apăsător și pustiu! Și cât strică oare cerbul în pădure?

Numai acolo se observă urme de stricăciune, unde este un surplus de vânat mare, sau în parcuri. Avem noi un surplus de vânat? Și chiar dacă ar fi cazul — poate după un deceniu de muncă —, cât va strică cerbul?

Pădurea e mare, iar puținii arbori pe cari îi strică, sunt dintre cei dominați și lăncezi, cu creșterea înceată și mai mult din subarboret, cari se vor extrage la timp, făcând loc altor copaci ca să crească mai în plină lumină și mai viguros.

Toate însă până la limita lor, căci nu putem zice că pădurea e menită ca să servească în totul vânatului. Vânatul este un accesoriu al pădurii,—dar cu bunăvoință și cu zel vânatul se poate cultiva tot așa de bine, ca și în codrii Bucovinei. Aceasta se va face nu numai din punctul de vedere a iubirei ce ne inspiră vânatul, ci mai mult din punct de vedere economic. Știut este că venitul considerabil ce ni-l aduce vânatul, întrece cu mult cheltuelile de întreținere și daunele pricinuite de dânsul.

Nimănui nu-i trece prin minte, ca să creadă că tot ce e esență moale trebuie scos din pădure numai decât. Dacă esențele moi, în nuelisuri, înăbușesc esențele de valoare, cele dintâiu se vor extrage atunci când se fac degajări de însămânțări și rărituri. Această extragere se face numai acolo unde scutul e garantat.

Pădurile fiind împărțite în sute și chiar în mii de parcele, dintre cari cea mai mare parte sunt acoperite cu esențe tinere, se găsesc printre acestea în mare abundență și pe o suprafață cu mult mai mare decât cea necesară vânatului prezent și viitor, esențele moi.

O lipsă a esențelor moi se constată numai în pădurile compuse numai din molift bătrân. De altfel, toate arboretele tinere amestecate abundă în esențe moi.

Vedem deci că silvicultorul nu le poate nimici pe acestea, chiar dacă ar intenționa acest lucru.

## Cine-i vrăjmașul vânatului?

Acela care cultivă pădurea, acel ce o îngrijește dela puetul în stare abia embrională și până la arborele uriaș, — acela care zilnic observă frumusețile naturii, poate el oare să renunțe la podoabele ei?

Prin cuvântul pădure nu voim a înțelege numai arborii cari vegetează acolo, ci întreaga viață ce se petrece în pădure, întreg anturajul ei plin de miracole, întreaga ei podoabă și frumusețe! Sufletul silvicultorului învie și tresaltă de bucurie, când în zori de zi, trecând pe poteci uitate, întrezărește un cerb sau o căprioară timidă. El iubește și ocrotește vânatul, care dă viață și farmec pădurii sale. Chiar dacă vânatul ar periclita o cultură oarecare, nu este nevoe de ziduri chinezești pentru a zădărnici aceasta, ci ajunge un lichid mirositor, cu care stropind în acel loc, vânatul îl va evita.

Deci vânătorul adevărat, pe nedrept se plânge că silvicultorul este un dușman al vânatului, deoarece adevărații dușmani se găsesc în rândurile celor ce nimicesc pădurile.

Societățile mari pentru exploatarea lemnului, oameni străini de sângele și năzuințele noastre, cari cu ajutorul politicianilor au distrus și distrug pădurile, — aceia sunt adevărații dușmani ai vânatului. Căci nu se poate concepe existența vânatului mare fără pădure.

Mulți dintre lucrătorii marilor întreprinderi forestiere sunt braconieri, cari surprind vânatul ademenit în locurile de manipulație și-l decimează prin diferite mijloace. Paza față de aceștia e aproape imposibilă. Pădurea odată distrusă în mod barbar, se distruge în acelaș timp și falnicul vânat.

Cred că sunt în drept de a spune — după cele arătate mai sus —, că este datoria vânătorului ca să completeze rândurile noastre, spre a lupta contra celor ce distrug pădurile și desbracă natura de frumusețea ei. Aceasta ne-o impune însăși dragostea față de natură și specialitatea meseriei noastre!

## Câteva expresiuni nepotrivite și observațiuni botanice.

### a). *Expresiuni nepotrivite.*

Avem nevoie de expresiuni tehnice și gramaticale în orice carte de specialitate, și aceasta nu se poate evita, chiar dacă scrim cartea pe înțelesul tuturor. Unele expresiuni însă, din cartea D-lui Dr. Nedei, nu mi s'au părut tocmai potrivite. Astfel:

- Pag. 13 șirul 13: *prosperează?*  
 » 12 » *a prăsi o plantă?*  
 » 14 » *Prăsirea vânatului mic?*  
 » 49 » *31: iarnă zăpădoasă?*  
 » 52 » *30: scoroșul crește bine în pământ zdravăn*  
 » 62 » *22: molid bătrân în decrepitudine?*  
 » 66 » *2 jos: este de preferit?*  
 » 68 » *7: argilă clisoasă?*  
 » 74 » *1: se fac lămuriri în pădure?*  
 » 78 » *7: iarnă zăpădoasă?*

Pag. 88: nu se face deosebire între adăpost, aranjament și aparat?

Pag. 97, șirul 7: *descripție*?

» 116 » 20 și 21: șanțurile *liniștite* din gurile de văi.

b). *Observațiuni botanice.*

La noi se cunoaște mai mult *Rubus caesius*, *R. fruticosus* și *R. idaeus*; *Rubus hirtus*?

(Pag. 19). Murul se înmulțește natural prin drajoni sau marcote din vârfurile plecate pe pământ; prin butași?

(Pag. 52). Plopul tremurător se înmulțește prin butași? După L. Klein el se înmulțește prin sămânță și cel mult prin drajoni, căci butașii de regulă nu reușesc.

(Pag. 55 jos). Porumbarul se înmulțește prin butași?

(Pag. 58). Vâscul crește pe mesteacăn și pe fag?

(Pag. 60). Se spune, că vâscul care se prinde mai

mult pe crăci, nu aduce mare pagubă economiei silvice din punct de vedere tehnic; dar fiziologic?

(Pag. 79). Silviculturnu nu are cunoștințe suficiente despre cultura poenii?

(Pag. 82). Se mai observă în privința îngrășămintelor, că gunoiera poenilor, fără măsuri de precauțiune, prin turme de oi, aduce galbează vânatului și favorizează năvălirea buruenilor neplăcute vânatului, — iar gunoiul artificial, dacă nu băgăm de seamă, produce intoxicații de indigestie.

Sriind aceste rânduri mi-am ușurat inima, zicându-mi: Silviculturnu și vânatul, înfrățiți prin cultul sublim al naturii, își vor împărtăși frățește durerile lor și vor face față împreună timpurilor critice de azi, când cu greu se mai pot salva pădurile serios amenințate.

Recomand această carte fiecărui silviculturnu și-mi cer scuze onor. autor, dacă unele din observațiile mele s'ar găsi nefondate.

✱ ✱ ✱

## U n m u z e u

de Rică Medianu.

Sunt luni de zile, de când un mare vânat se străduiește a înființa un muzeu de vânătoare.

Din propria sa inițiativă și printr'o muncă titanică, el lucrează fără precet la făurirea acestei mărețe opere în domeniul nostru vânătoresc.

Noi românii, n-am avut și nici n-avem vreun astfel de muzeu. Au existat ce-i drept pe timpuri, pe la diferite instituțiuni publice și particulare, precum și'n prezent pe la câțiva amatori pasionați, colecțiuni mai mult sau mai puțin complete; dar toate aceste mici muzee vor rămânea cu totul eclipsate în fața noului muzeu, pe care ilustrul nostru vânat dl. Dr. Nedici și-a propus a-l forma.

Cunosc îndeajuns uriașa putere de muncă a d-lui Nedici și am netăgăduita convingere, că această operă se va înfăptui.

Dl. Nedici, în repetate rânduri a rugat pe domnii vânatul de a contribui fiecare pe cât poate; fie cu bani, fie prin trimeterea de exemplare pentru împăiat la d-lui acasă, unde un împăetor adus special din Germania, execută naturalizarea lor într'un mod cât se poate de artistic.

Puțini, foarte puțini au fost însă vânatul cari au răspuns acestui strigăt de ajutor!

Nu pricep de ce atâta pasivitate din partea noastră!

Acest muzeu este al tuturor vânatul din România, *el este al nostru!*... Dece atunci să nu contribuim fiecare cu câte ceva, fie acel ceva cât de mic!

În alte țări astfel din inițiativă sunt ajutate cu entuziasm și opera se clădește.

Nu zic ba!; și românii noștri au entuziasm, și încă ce entuziasm!... Se aprind, discută, hotărăsc; dar vai, când e vorba de vreun sacrificiu, fie cât de mic, atunci amuțesc, se dau în lături și se gândesc: „Oare nu se va putea face fără nici un sacrificiu“?

Doamne! Și'n momentul de față, ce mici pot fi acele sacrificii!

S'ar aduna puțin de aici, puțin de acolo și s'ar forma un tot, care mai mult sau mai puțin va ajuta efectiv la alcătuirea acestui muzeu. Când în fruntea acestei inițiativă lucrează o persoană cu o pricepere atât de vastă în domeniul vânătoresc, ar fi o greșală de neiertat din partea noastră, dacă privim și de aci înainte cu aceeași indolență la construirea acestei opere mărețe.

Sacrificiile pe care le face d-l Nedici sunt enorme.

Afară de uriașa muncă și de importante piese pe cari le-a consacrat acestui muzeu<sup>1)</sup>, d-sa a pus la dispoziția împăetorului un om de ajutor și 3 camere din casa d-sale, în care astăzi se află depozitat materialul gata preparat.

Nu de mult, am avut cinstea de a vorbi cu d-l Nedici despre această inițiativă și d-sa mi-a expus în mod amănunțit modul de organizare și ținta pe care o urmărește, cu înființarea acestui muzeu.

Dl. Nedici și-a propus a face un muzeu cum puține vor exista chiar și prin străinătate.

D-sa dorește, ca publicul nostru vânătoresc să-și poată complecta cu cea mai mare ușurință și în mod practic, cunoștințele biologice și cynegetice cari se cer unui „adevărat vânat“.

Aici vom vedea multiple grupuri vivante ale vânatul nostru; modul de viață și diferitele lui obiceiuri, pe cari majoritatea noastră încă nu le cunoaștem.

1) 3 cerbi, 8 țapi de căprioară, 3 lupi, 10 vulpi, 2 pui de vulpe, 4 viezuri, 1 mistreț, 6 epuri, 1 putorius lutreola, 2 pisici sălbatice, 15 stărți diferiți, 8 prigorii, 2 fazani, 1 astur palumbarius, 7 păsări răpitoare diferite, 3 viezuri, 1 buteo-vulgaris.

Aici vom vedea prăsirea artificială și naturală a vânatului util, precum și distrugerea vânatului răpitor cu ajutorul curselor, capcanelor, otrăvurilor și diferitelor alte metode.

De sigur că mijloacele și modul de procedare vor fi arătate pe cât se poate mai complet.

Va fi expus în miniatură modul cum trebuie să fie o pădure amenajată, pentru ca să formeze un teren excelent de vânatoare.

Acolo vom vedea o fazanerie artificială și o fazanerie naturală (sălbatecă),—fiecare cu anexele lor ca : parchete, voliere, clocitori, lădițe pentru clocit, adăposturi de hrană pentru iarnă, precum și felurile de hrană pe cari puii de fazani vor trebui să le capete până când ajung la maturitate.

De asemenea ocrotirea potârnicilor, a epurilor, căprioarelor, cerbilor etc, vor fi arătate în parte, fiecare cât se poate de amănunțit.

Nu vor lipsi de pe acel teren de vânatoare culturile speciale pentru procurarea unei hrane naturale, adăposturile de iarnă, precum nici modul de întrebuințare a curselor, capcanelor și otrăvurilor pentru distrugerea dușmanului răpitor.

Va fi arătată combaterea braconajului.

Aci vom vedea de asemenea colecțiuni de arme, dela cele mai vechi și până la cele mai moderne fabricații; diferite proiectile, fiecare în parte cu efectele lor; într'un cuvânt tot, absolut tot ce intră în domeniul vânătorească.

Deci, cred că se poate vedea cu prisosință caracterul educativ pe care îl va avea acest muzeu.

Putem noi oare rămâne fără răspuns la strigătul de ajutor, pe care D-l Nedici ni l-a adresat de atâtea ori prin această revistă?

Oare vom fi noi atât de inconștienți ca să refuzăm un bine, pe care-l putem avea cu cele mai mici sacrificii?

Țara noastră, poate că este singura țară din Europa, care posedă clima și terenurile cele mai prielnice pentru prăsirea unui vânat util variat și numeros.

N'avem vânat util!

Nu-l avem, fiindcă ne lipsește adevărata educație vânătorească.

Ce ne poate arăta mai bine efectele unei educații vânătorești, decât disproporția de număr a vânatului util

din vechiul regat față de Ardeal și Bucovina, unde se lucrează neîntrerupt, iar astăzi, cu tot războiul mondial, numărul vânatului util este destul de mare și variat.

Noi, cei din vechiul regat am rămas tot cu obiceiurile noastre de braconieri; vânam ca să vânam cât mai mult și nu ne interesează metodele prin care putem ușura prăsirea vânatului util; nu vorbeac de regenerări de sânge, cari la noi ar fi niște lucruri abracadabrante!

D-lor vânători, acest muzeu de vânatoare nu are ca scop numai complectarea cunoștințelor noastre biologice și cinegetice! El mai posedă și un caracter stimulativ—acela de a face din noi niște luptători adevărați, niște adepți ai prăsirii vânatului util, după metodele cele mai moderne.

Dece atunci să nu ajutăm această nobilă inițiativă?

Acum, mai mult ca'ntotdeauna, se simte nevoia înființării unui astfel de muzeu, pe care noi—țară cu atâtea mii de vânători— încă nu-l avem.

Mă miră grozav, cum de n'au contribuit cu nimic acele sute de societăți de vânatoare, în fruntea cărora stau așa ziși «adevărați vânători»!

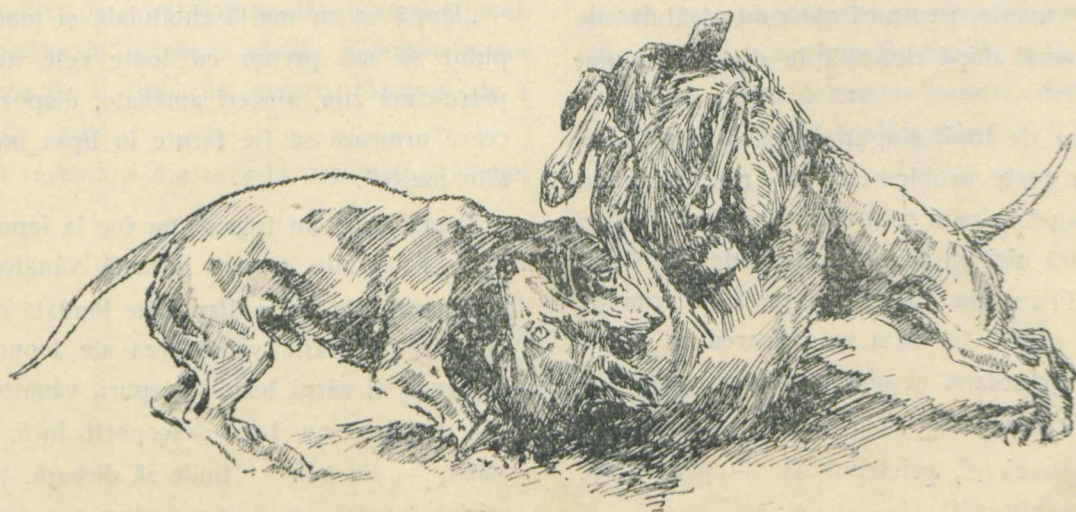
Pentru moment ar fi destul, dacă fiecare societate ar impune membrilor ei ca să plătească fiecare barem câte 20 lei; suma adunată tot ar fi ceva.

Astăzi, mai mult sau mai puțin statul finanțează această operă; deci cu timpul muzeul va rămâne al statului.

D-l Nedici dorește—și aceasta ar trebui să fie și idealul nostru—ca acest muzeu să fie al tuturor vânătorilor din România, al nostru, iar nu al statului. D-sa voește a se conduce singur, lucrând cu specialiști și rămânând refractar influențelor politice, cari i-ar stingheri bunul mers.

Dar pentru aceasta, domnilor vânători, trebuie să ne unim și să contribuim fiecare după puterile noastre, pentru a clădi un muzeu de vânatoare, cu care să ne putem mândri și noi în fața întregii străinătăți.

Credem că în urma dureroaselor tăgădniri dela război încoace, a sosit timpul ca să rupem cu trecutul; să lăsăm pe venerații noștri veterani mestecând în minte amintirile vechilor ani din mijlocul Bărăganului și să'ncepem să mai facem și pe «cloșcarii», dacă vrem să vedem populate din nou terenurile noastre cu un vânat mai numeros și variat!



## O vânătoare de lupi

de Mișu Cornescu, Târgoviște

Nu mai știu cu ce arme mai vânează, acum după război, amicul meu Mișu Cornescu. Știu că a început să împuște prepelițe și becașinele după Giuleasca, cu un «Lefauchoux» cu ac din fabrica Lepage Moutier. Mai apoi și-a cumpărat un «Canon Krupp», după care a avut un Webley minunat.

Acum se pare că mănuește «Paradoxul» cu o măiestrie neîntrecută. Puteți, iubiți cititori să vă convingeți de aceasta, citind rândurile de mai jos, primite la redacția Revistei, și pe cari le supun cu plăcere judecăței Domniilor voastre, fiind convins că vă vor interesa, prin felul amuzant cu care sunt scrise și prin reflecțiunile ce ele vă pot sugera.

N. R.

Ultima vânătoare a iubitului meu M., vânător infailibil, artist în adevăratul înțeles al cuvântului, plin de viață, bun, de o bunătate evanghelică, care iartă fără să fie solicitat, uitând în toată sinceritatea cele mai mari și neomenoase acte de dușmănie pornite în contra lui... Ingăduitor peste măsură... Dă ajutorul său necondiționat în mod spontan și anonim, cum a și adus cele mai mari servicii țării, în războiul pentru întregirea neamului. Nu așteaptă nici răsplată, nici recunoștință. De o modestie care a determinat pe mulți cunoscuți din Ardeal să scrie în ultimul timp „că dacă „mulți regăteni ar avea sufletul împreună cu modestia „d-lui M., n'am fi zis niciodată că unificarea trebuie „făcută, căci ea s'ar fi făcut singură“.

Cu calități fizice, intelectuale și sufletești superioare, câștigate în tăcerea nopților de iarnă la pânda de lupi, singura pasiune ce'i mai rămăsese și după război.

„Acolo, în mijlocul naturei, unde nu este decât „liniște, singurătate...

„Unde, tu nu vezi

„Nu am cuvinte

„Limba 'n gură mi se leagă

„Și nu pot să spun odată...

„Tot ceeace simt“.

Și nu găseă cuvinte, pentrucă ele sunt alcătuite de academicieni numai după necesitățile materialismului lor științific.

Acolo la paza de lupi, singur cu gândul, poți reflectă adânc la toate problemele, cari rând pe rând îți abundă în cuget în mod contradictoriu, fără răutate, fără ambiție, fără nici un alt-fel de prejudecată, decât purul adevăr. Frumoasa sinceritate pusă în armonie cu nemărginita natură în toată splendoarea ei. Acolo unde minciuna grosolană și nici minciuna convențională nu au ce căută.

„Acolo, — spuneă el, prietenul M. — petrec, fac „vânătoare recreindu-mă“.

Acolo scăpă el de gălăgia orașelor, de răutățile oamenilor, de intrigile politice, de goana fie căruia de a ajunge prin înghiontire unde nu are nici un fel de chemare,—scăpă de invidia vecinului lui de vânătoare.

Acolo și numai acolo, unde vânătorul și numai vânătorul a putut simți libertatea cântată de Tagore, visată de Tolstoi, și câștigată de Panait Istrate cu atât de multe sacrificii. Libertatea, despre care numai un artist dublat cu o educațiune vânătorească ca d. Alex. Davila poate spune: „sunt nume ce sparg ziduri, dar nu intră'n pușcărie“, fără ca cine-va să-l poată bănuși măcar că ar propovădui dezordinea. Sunt oameni a căror libertate numai D-zeu le-o poate lua. Pentru libertatea civilizației a fost vărsat sângele revoluționarilor francezi, pentru libertatea omenirii au murit milioanele de tineri în marele război european.

„Acî tăineă coconul M. în noapte, ceasuri întregi „cu lupii adunați de el cu urletul, din toate părțile“. Îmi spuneă deunăzi pădurarul Olteanu din Dragomirești, trecând pe lângă Vâlceaua „Epurelui“. Intr'adevăr „tăineă“ înțelegându-se de minune cu lupii.

Ultima lui vânătoare ..... 14 lupi dintr'un foc. Minciună vânătorească vor spune unii; „un adevărat record“ vor grăi alții.

Recordul însă l-a hotărât să se lase și de acest ultim fel de vânătoare.

„Patrusprezece lupi dintr'un foc!... Il știam pe prietenul M. că'i displac neadevărurile și tot ast-fel și lauda.

„Plecasem în Dobrogea în ziua de 13 Ianuarie 1924, „după ce'mi cercetasem permisele de vânătoare și „legea — spune prietenul M. ... 13 zi nefastă.

„După ce cu multă cheltuială și mari sacrificii am putut să mă prepar cu toate cele necesare pentru patru-cinci zile, afaceri amânate, dispozițiuni luate de cece urmează să fie făcute în lipsa mea de acasă și alte multe“.

Toată iarna nu trăsese un foc la iepuri și își rezervase 4—5 zile pentru această vânătoare. Ajuns la destinație află, că o dispoziție laudată de toată lumea oprește telegrafic vânătorearea de iepuri, din pricina gălbezei, al cărui leac, la iepuri, vânătorii cari merită să-i împuște nu l-au descoperit încă. Acest fel de vânat, — zic unii — tinde să dispară, precum tot din pricina puștei cu ejector automat a dispărut bizonul



din Europa și cum *ictiozaurul a dispărut datorită co-poiului*.

«Ca om de ordine», istorisea el, «și mai cu seamă ca să nu supăr pe specialiști am profitat de spuzenia lupilor aflată prin împrejurimi și am cumpărat primul bou oferit, pe care l-am adus la locul cel mai indicat. La scăpătatul soarelui m'am instalat cât mai comod într'o pază admirabilă, de unde am putut «petrece» neobservat, admirând sălbăticia lupilor, impunerea celor mai puternici prin prezența, nu prin aroganța lor, etc.—Mulți lupi au venit de s'au ospătat fără să'i deranjez. Ultimii doi, cap la cap, au venit să se înfrupte din ultimele hartane rămase. . . . Epolez lin pușca . . . bang . . . o săritură pe spate a lupilor și în urmă tăcere. — Fără să se depărteze mult, haităcul a început să urle. Cei doi lupi s'au rostogolit în apropiata râpă și nu puteam crede că am împușcat decât unul dintre ei. — Cu toate acestea, am recomandat a 2-a zi dis de dimineață oamenilor de ajutor să caute cu atențiune, că poate i-or găsi pe amândoi.

—«L-am găsit cucoane!».

—«Uite și pe al 2-lea».

—«Și altul!».

—«Și încă unul!».

—«Mai uite unul!».

—«Și tot așa am adunat 14 lupi. . . . ».

— Hoitul fusese otrăvit.

—«Eu am cumpărat vita, eu am adus-o în pădure, eu cu urletul am adunat de prin toate meleagurile pe aceste biete 14 lighioane»—se plângea prietenul M.

—«Acestea sunt, poate, progresele României-Mari, dar asta nu mai este vânătoare».

Intristarea prietenului M. m'a făcut să reflectez asupra următoarei chestiuni: societatea X, are la activul ei anual 15—20 de lupi, 50—60 de vulpi otrăvite și 2—3 cerbi împușcați, fără să pot pricepe de ce membri acelei societăți preferă să împuște 2 cerbi în loc să vâneze 80 de lupi și vulpi; pricep însă abea acum, după 40 de ani de gândire, de ce bătrânii noștri aveau zicătoarea «adevăratul vânător nu mănâncă vânat». Ei vâneau numa pentru plăcerea de a vâna, nu pentru plăcerea de a mânca carne de cerb».

Curând și-a revenit și din această supărare prietenul

M., și acuma din vânător de lupi a devenit ocrotitorul lupilor, și iată cum: pleacă fără pușcă, dispensat de a cere diferite certificate de bună purtare și de a apela la buna voință a domnilor inspeciori, sub-inspeciori și para-inspeciori.

Prietenul M. pleacă cu o frânghie, de care se servește drept scară spre a se sui «la tufan»; urmărește hoitul stricnitizat, se cațără la o depărtare de circa un km. de hoit și urlă semnalul de chemare. Apoi își schimbă locul aproape de hoit unde așteaptă până ce întreg haităcul se apropie clănțanind, mârâind, chelălând, chefnind. — Cei mai bătrâni, conducătorii haităcurilor, se apropie cu multă precauțiune de hoit, și când sunt aproape să pue gura, M. urlă semnalul de alarmă—Bă-u-u-à-à-u—scurt. Bătrânii devin și mai atenți, cei tineri neexperimentați și lacomi îi îndeamnă pe cei bătrâni prin chelălăituri. Prietenul M., din ascunzătoarea lui, pe un ton de bas urlă semnalul de chemare—Bà (pe care îl păstrez pentru mine). Haităcul rămâne nedumerit; cei bătrâni cercetează cu simțurile lor atât de dezvoltate și află prezența omului. Lupul cel mai convins, de pericolul prezenței omului, imbolul civilizațiunii, se depărtează prudent, se resemnează, ori-cât de flămând ar fi, și urlă și el la rândul lui semnalul de alarmă, la care răspund ceilalți bătrâni conducători pe rând, unul, doi, trei, câte haite distincte sunt, semnalul de plecare.

. . . Haităcul este salvat, . . . pleacă tăcut.—Dacă haităcul încă este reținut, de lăcomia speciei, atunci prietenul M. caefnește, urlă, etc. și trosnește crăci, aprinde chibrit și face gălăgie discretă.

. . . În urmă liniștea își recâștigă stăpânirea codrului, iar M. se apropie de hoit, se așează pe scăunelul lui de vânătoare, fumează o țigaretă, oftează, nu mai vânează, dar rămâne vânător.

Se mai regalează iubitul meu M. citind frumoasele articole cinegetice ale D-lor Schneider-Snyder Roland, Dr. I. Phillipowicz, Rosetti-Bălănescu ș. a., rămânând totuși un învins fără de vreme, iar eu rămân incorigibilul care vă întreabă pe domniile-voastre, iubiți cititori: «oare lupul, cât de năpârliț ar fi, este el mai puțin demn de pușca domniilor voastre, decât cea mai grasă căprioară cu ochii ei plângători?»



# OFICIALE ȘI COMUNICĂRI

COPIE DE PE JURNALUL CONSILIULUI DE MINIȘTRI

No. 512/926

## JURNAL

Consiliul de Miniștri în ședința sa dela 2 Martie 1926.

Având în vedere raportul d-lui Ministru al Agriculturii și Domeniilor cu No. 17520 din 2/III/926.

Având în vedere art. 21 al ultim. din regulamentul portului și vânzării armelor.

### DECIDE:

Art. I. Se majorează taxa unui permis de vânatoare dela 300 lei anual la 500 lei anual, cu începere din anul curent.

Art. II. Suma de lei 200 cu care s'a majorat aceste taxe se destină pentru organizarea pazei și controlului aplicării legii pentru protecția vânătorului și reglementarea vânatoarei.

Art. III. Domnul Ministru al Agriculturii și Domeniilor se însărcinează cu aducerea la îndeplinire a acestui jurnal.

(ss) Ion Brătianu, (ss) Al. Constantinescu, (ss) I. G. Duca, (ss) General Moșoiu, (ss) Dr. Angelescu, (ss) S. Lepădatu, (ss) Nistor, (ss) I. Inuleț, (ss) N. D. Chirculescu, (ss) General Mărdărescu.

✱ ✱

### Domnule Prefect,

Avem onoare a vă face cunoscut că prin deciziunea No. 2925/1926 s'a aprobat prelungirea valabilității permiselor de vânatoare, arme și câini, liberate în anul 1925, până la 1 Aprilie 1926.

Binevoiti vă rugăm, a aduce la cunoștință primăriilor și șefilor posturilor de jandarmi această deciziune.

p. MINISTRU (ss) N. Săulescu

p. DIRECTOR GENERAL (ss) Ilie Iliescu

✱ ✱

Primiți din partea unui domn membru o adresă cu întrebarea dacă este interzisă vânatoarea cu copoi pe zăpadă?

Legea vânatoarei nu face nici o distincțiune, nici în cece privește terenul și nici în cece privește anotimpul. Ea interzice vânatoarea cu copoi în mod general și nu o îngăduie decât excepțional cu autorizație specială a Ministerului.

✱ ✱

Domnul Ötvös Balázs, colaboratorul nostru din Sződrakos, Ungaria, roagă pe acele persoane cari i-se adresează pentru diferite chestiuni relative la câini și vânatoare, de a anexa și contravaloarea mărcilor pentru răspuns, deoarece nu se poate pretinde unui om care are o corespondență atât de vastă, de a cheltui sume mari de bani cu corespondența.

✱ ✱

Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Direcțiunea Vânatoarei are de vânzare circa 3000 ouă de fazani, disponibile la fazaneria Statului Casa Verde, Timișoara.

Aceste ouă vor fi predate între 15 Aprilie—15 Mai pe un preț foarte avantajos ce se va fixa.

Nu se va acorda ouă decât acelor societăți de vânatoare sau persoanelor care au teren de vânatoare potrivit creșterii fazanilor și vor dovedi că au specialist fazanier, sau au în serviciu un absolvent al școlii de brigadieri de vânatoare „Gh. Nedici» a Statului.



Cererile se vor înainta chiar de acum Direcțiunei vânatoarei din Ministerul Domeniilor.

Amatorii de a cumpăra cerbi lopătari pentru colonizare se vor adresa Direcțiunei Vânatoarei. Prețul de bucată Lei 3000.— Ambalajul și transportul privește pe cumpărător. Predarea în iarna viitoare.

✱ ✱

### Muzeul de vânatoare. Noui donațiuni.

Prin lista de subscripție încredințată D-lui Dr. Virgil Radeș, inspector de vânatoare al județului Alba, s'a adunat în total 4.586 lei.

Au subscris:

1) Societatea de vânatoare Hubertus, Abrud . . . . .	200.—
2) " Apuseni, Ighiu " de sub poala munților . . . . .	1.000.—
3) Societatea de vânatoare Diana, Aiud . . . . .	1.000.—
4) Dela 10 vânători din Aiud . . . . .	480.—
5) " 24 " Teiuș . . . . .	230.—
6) " Societatea vânătorilor Teiuș . . . . .	500.—
7) " " Alba-Iulia . . . . .	1.000.—
8) " 5 vânători din Oarda-de-Jos . . . . .	176.—
Total . . . . .	4.586.—

Prin lista de subscripție, încredințată D-lui Victor Lehrer, inspector de vânatoare din Pitești, s'a adunat 3.500 lei.

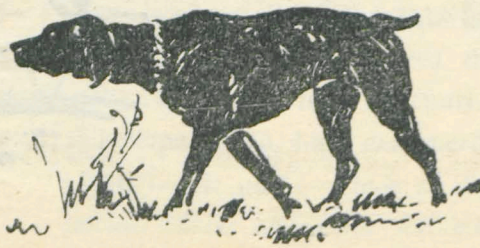
Au subscris D-nii:

1) Honoriu Bănescu, Str. Brătianu No. 17, Pitești . . . . .	100.—
2) George Hristodorescu, Argeș . . . . .	200.—
3) Dumitru Hociota, Argeș . . . . .	200.—
4) Miron Chiran, Cepari-Argeș . . . . .	200.—
5) Nica Bogdan, Bărești-Argeș . . . . .	200.—
6) C. Vasiliu, inginer, serviciul tehnic, Pitești . . . . .	100.—
7) G. Meadu, Strada Trivalea No. 30, Pitești . . . . .	100.—
8) Mihail Leher, Pitești . . . . .	200.—
9) G. Nicht, Pitești . . . . .	100.—
10) D. Nicolescu, Pitești . . . . .	100.—
11) A. Löbel, Pitești . . . . .	100.—
12) Victor Leher, Pitești . . . . .	200.—
13) N. Carasside, Pitești . . . . .	100.—
14) C. Dumitrescu, avocat, Pitești . . . . .	100.—
15) Inginer Mateescu, Pitești . . . . .	100.—
16) Societatea vânătorilor Neagoiu, Pitești . . . . .	300.—
17) Clubul Tinerimii, Pitești . . . . .	500.—
18) Alexandru Leher, Pitești . . . . .	200.—
19) Inginer Balta, Pitești . . . . .	200.—
20) O. Bădulescu, Pitești . . . . .	100.—
21) Nicu Nicolau, Pitești . . . . .	100.—
	3.500.—

D-l inspector C. Crăsnaru, Strada D. A. Rosetti, Craiova . . . . .	400.—
Lista de subscripție încredințată D-lui Dr. Virgil Radeș	4585.—
Suma din urmă . . . . .	6.620.—
Total general . . . . .	15 106.—

Au mai donat piese D-nii:

1) G. Nedici . . . . .	3 viezuri, 1 buteo-vulgaris
2) Anton Vimmer . . . . .	1 Milous regalis
3) Nicolae G. Dinescu . . . . .	1 Ardea cinerea.



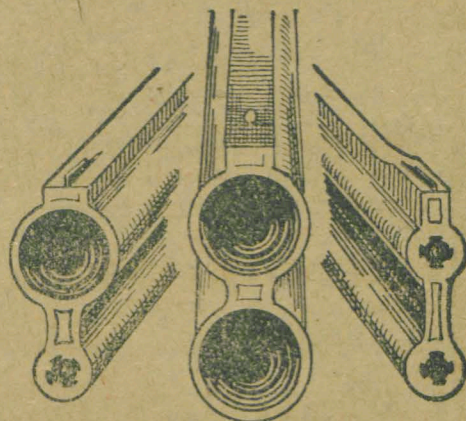


*Gebrüder Merkel  
Gendehre*

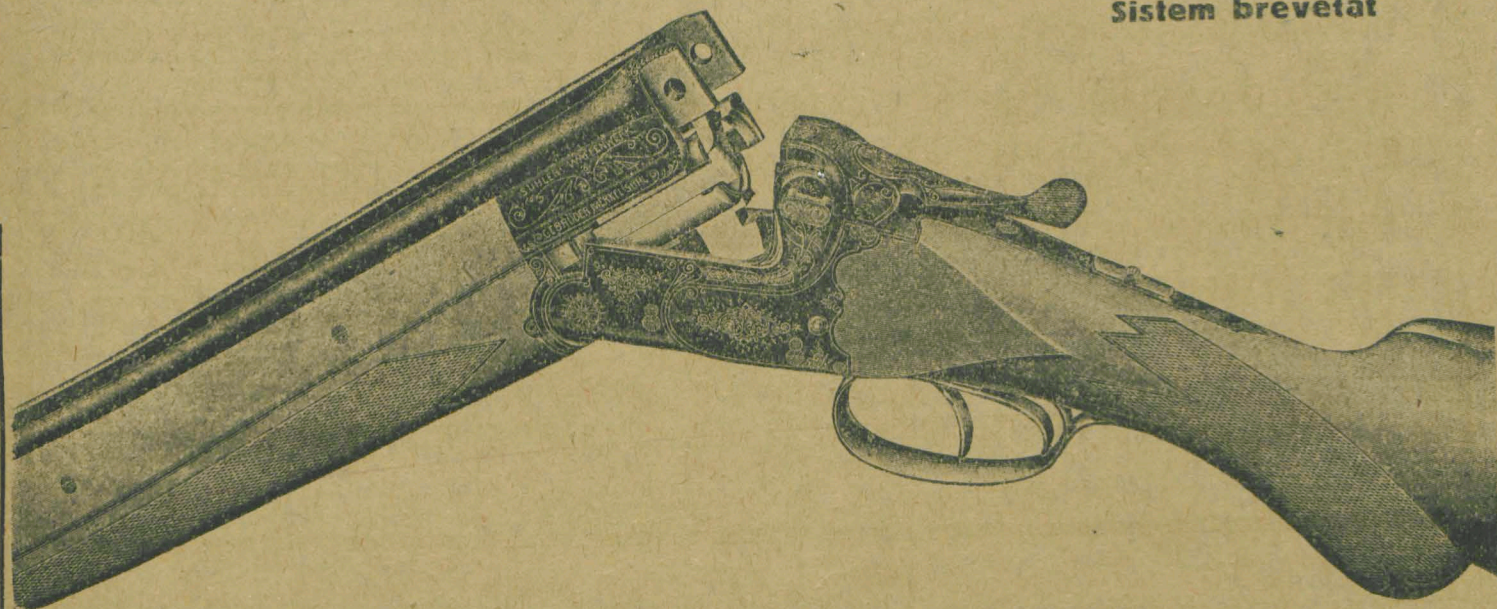
FONDATA IN 1898



MARCA FABRICEI



Sistem brevetat



## Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv.

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat).
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică.
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor.
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

- Arme de alicie cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alicie suprapuse)
- Arme express cu două țevi, " " (2 țevi de glonț suprapuse)
- Arme mixte cu două țevi, " " (1 țeavă de alicie și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alicie sistem Bock, cu un rând de țevi express și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare care se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputeate prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, care pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

**Fabrica de arme FRĂȚII MERKEL, SUHL**  
(GERMANIA)

Reprezentată în România prin „UNIUNE”

# „DANUBIUL“

ȘANTIERELE ȚĂRII ROMÂNEȘTI PENTRU CONSTRUCȚIUNI NAVALE ȘI METALURGIE, S. A. BRĂILA

**CONSTRUCȚIUNI, REPARAȚIUNI ȘI MODIFICĂRI DE VASE  
NAVALE DE ORICE CATEGORIE**

**CONSTRUCȚIUNI ȘI REPARAȚIUNI DE MAȘINI MARINE,  
INDUSTRIALE, AGRICOLE, VAGOANE ȘI LOCOMOTIVE**

**REPARAȚIUNI DE AUTOMOBILE ȘI MOTOARE, LUCRĂRI  
DE ORICE GEN LA MAȘINA DE FREZAT UNIVERSALĂ**

**TURNĂTORIE DE FONTĂ, BRONZ ȘI ALTE METALE, CON-  
FECTIONAREA SPECIALĂ A CORPURIILOR ȘI CAPETELOR**

**„DIESEL“**

**DOC PLUTITOR, ȘALUPĂ CU POMPE DE SALVARE**

## Banca Generală a Țării Românești

CAPITAL LEI 60.000.000, REZERVE LEI 50.000.000

*Sediul Central în București Str. Lipscani No. 10*

Sucursale : Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Giurgiu  
Ploești, T.-Măgurele, Oradia-Mare, Sf. Gheorghe

Bănci Afiliate : „TEMIȘOARA“ Institut de Credit și Economii,  
Timișoara, „BANCA BASARABIEI“ Kișinău

**FACE TOATE OPERAȚIUNILE DE BANCĂ**

### CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE :

Președinte: d-l C. RĂMNICEANU-MANOLESCU

Vice-Președinți : { Princișele B. ȘTIRBEY  
I. M. MITILINEU

Membrii :

VICTOR ANTONESCU, Principele  
JEAN CALLIMACHI, Dr. I. COSTI-  
NESCU, HENRI CATARGI, C. G.  
DISSESCU, V. GOLDIS, Baronul Al.  
HURMUZACHI, P. P. NEGULESCU,  
Inginer C. OSICEANU.

Director General: M. A. GEORGESCU

**SEMINTE DE ZARZAVAT,  
DE FLORI ȘI DE ARBORI, :: :: ::  
:: :: :: DE PRIMA CALITATE**

CEPE DE CANNA, DE DAHLIE, DE GLADIOLE ȘI DE  
BEGONIE, PLANTE DECORATIVE ȘI  
DE INTERIOR, PLANTE DE GRĂDINĂ,  
PERENALE, TRANDAFIRI INALȚI ȘI  
PITICI, RĂSADURI DE CĂPȘUNI,  
RĂDĂCINĂ DE SPARANGHEL, IN  
CALITĂȚILE CELE MAI FRUMOASE ȘI CELE MAI BUNE

**SPECIALITATE IN SEMINTE**

PENTRU TERENURI ARABILE DIN PĂDURI ȘI  
OGOARE PENTRU VÂNAT, CA, VARZĂ URIAȘĂ  
DE NUTRET, SPARTIUM-SCOPARIUM, FLOAREA  
SOARELUI, NAPI, MĂZĂRICHE, MUȘTAR, RAPIȚĂ,  
CÂNEPĂ, HELIANTHUS TUBEROSUS, HELIANTHUS  
SALSIFIS, AMESTECURI DE SĂMÂNȚĂ DE IARBĂ, ETC.

**CATALOAGE GRATIS LA CERERE**

**ARPAD MÜHLE**

FURNIZOR AL CURȚEI REGALE

**SĂMÂNȚĂRIE, GRĂDINĂRIE EN-GROS  
TIMIȘOARA III**

**B E T I  
B E R E  
A Z U G A**

**CEL MAI BUN**

**ULEIU DE ARME**

**„ANTINITROL“**

Încercat și găsit bun, pe domeniile regale,  
în urma ordinului Oficiului Vânătorilor Regale

**Singurul producător**

în

**România Mare:**

**Inginer**

**Albert Schaefer,**

**Sibiu**

a se adresa la „Uniune“

**Loc pentru  
Reclame**

**Specialist** în creșterea și ocrotirea  
vânatului, în creșterea  
și dresajul câinilor, precum și în creșterea  
peștilor în lacuri artificiale, caută post la o  
moșie mare.

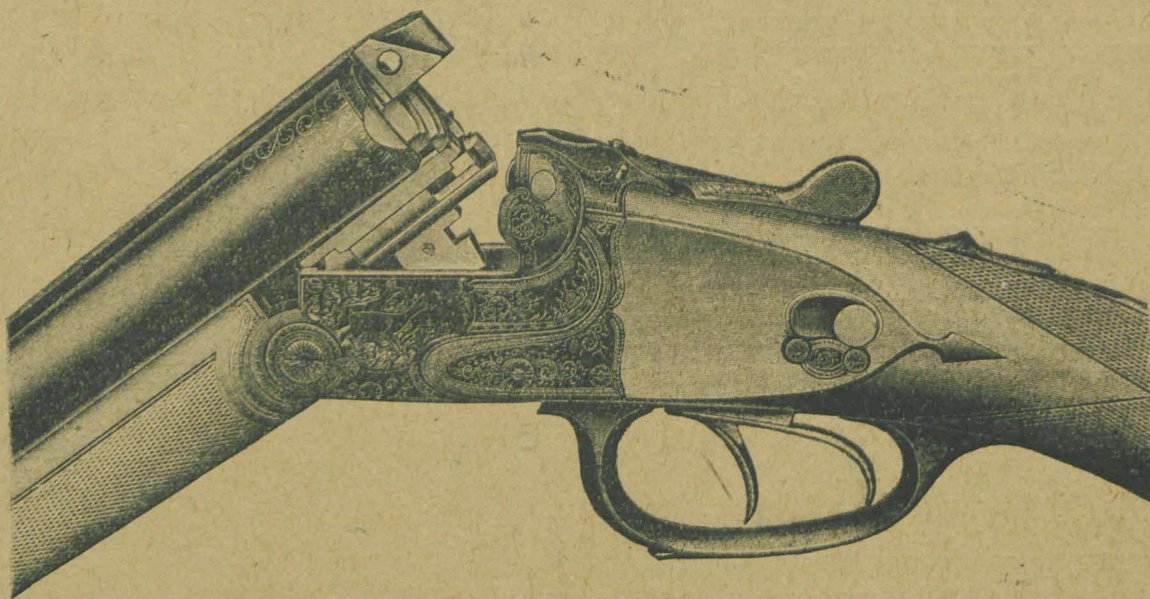
Străin, dar vorbește românește și mai multe  
limbi.

Ofertele sa vor adresa la „Uniune“ sub  
„Specialist“

# C. A. FUNK & Co. SUHL (GERMANIA)

## FABRICĂ DE ARME

*Firmă reputată pentru armele sale de primul rang și de mare precizie.*



*Construiește ori-ce armă de vânătoare și de sport, de la cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fie-care armă,*

### SPECIALITĂȚI:

#### SISTEM ANSON & DEELEY:

*arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără ejector.*

#### „ ANSON & DEELEY:

*drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevii de glonț și ejector.*

#### „ ANSON & DEELEY:

*arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).*

#### „ ANSON & DEELEY:

*arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la țel, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.*

*Toate tipurile de arme se pot executa și cu cocoașe.*

### ARME DE GLONȚ DE MARE PRECIZIE SISTEM BLOCK

*pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, de la cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.*

*La comenzi se poate ține seama de orice dorință specială.*

*Cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la „UNIUNE”.*

# REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

*Redactată de cei mai de seamă tehniciani și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.*

**ABONAMENTUL ANUAL: 300 lei**

*pentru societățile afiliate 400 „*

ANUNȚURI COMERCIALE	1 pagină	5.000	Lei anual
	$\frac{1}{2}$ „	3.000	„ „
	$\frac{1}{4}$ „	1.750	„ „
	$\frac{1}{8}$ „	1.000	„ „

.....

ABONAMENTUL LA „REVISTA VÂNĂTORILOR” ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

.....

„Revista Vânătorilor” este unicul mijloc de comunicare al tuturor vânătorilor din toată țara, care au să-și spună ceva.

De aceea, dacă aveți ceva de cumpărat, de vândut, de schimbat, sau de pus vre-o întrebare tehnică vânătorească, adresați-vă „Revistei Vânătorilor”. Numai aci puteți fi siguri că veți găsi pe aceia cărora vă adresați.

**La orice corespondență atașați mărcile pentru răspuns.**

*Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.*

.....

**UNIUREA FACE PUTEREA**

**STRÂNGETEȚI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI”**

Domnului \_\_\_\_\_

**PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI**  
**PREȚUL UNUI NUMĂR VECHIU 40 LEI**

**Ramburs Lei** \_\_\_\_\_

**Reprezentând:**

*Cotizația și Abonamentul D-v. pe 1926* \_\_\_\_\_

*Lei 300.—*

*Restanțele din trecut:*

\_\_\_\_\_ *Lei*

*Total Lei* \_\_\_\_\_

*pentru care vă mulțumim.*

**SECRETARIATUL**